

JACK MARS

CÍL

ZERO

ŠPIONÁŽNÍ THRILLER O AGENTU ZERO – KNIHA 2

Джек Марс

Cíl Zero

«Lukeman Literary Management Ltd»

Mapc Д.

Cíl Zero / Д. Mapc — «Lukeman Literary Management Ltd»,

V knize navazující na první díl (AGENT ZERO) špionážní série Agent Zero, která nese název CÍL ZERO (kniha 2.), se vydáme na další divokou jízdu plnou akce napříč Evropou spolu s elitním agentem CIA Kentem Steelem. Tentokrát musí ochránit svět před biologickou zbraní – a během toho se vypořádat s vlastní ztrátou paměti. Kentův život se na prchavý okamžik vrátí do starých kolejí, než ho opět povolá CIA a pověří ho úkolem dopadnout teroristy a zabránit tak další mezinárodní krizi – tentokrát dokonce potenciálně ještě víc zničující, než byla předchozí. Znovu se setkává s neúspěchy, když po něm jde zabiják, musí se vypořádat s vlastními konspiracemi, všude kolem jsou podvojní agenti a své milence může sotva věřit. Přesto však se mu vzpomínky rychle vracejí a spolu s nimi záblesky tajemství toho, kým kdysi byl, na co přišel – a proč po něm jdou. Uvědomí si, že jeho vlastní identita může v tomhle boji být tím nejnebezpečnějším tajemstvím.

© Mapc Д.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	7
První kapitola	13
Druhá kapitola	19
Třetí kapitola	24
Čtvrtá kapitola	30
Pátá kapitola	34
Šestá kapitola	38
Sedmá kapitola	41
Конец ознакомительного фрагмента.	44

Jack Mars

Cíl Zero

Jack Mars

Jack Mars se jako autor série thrillerů LUKE STONE, která čítá sedm knih, řadí v USA mezi nejprodávanější autory současnosti. Z jeho pera rovněž pochází novinka a zároveň prequel série FORGING OF LUKE STONE, která prozatím sestává ze tří knih; a v neposlední řadě je Mars autorem série špionážních thrillerů AGENT ZERO, která prozatím čítá šest knih.

Jack si rád přečte všechny vaše názory, tak neváhejte a navštivte www.jackmarsauthor.com, kde se můžete přihlásit k odběru emailů, získat knihu zdarma a různé další dárky, propojit svůj Facebook a Twitter, a hlavně zůstat v kontaktu!

Copyright © by Jack Mars. Všechna práva vyhrazena. Pokud tak není uvedeno v Americkém Zákoně o ochraně autorských práv z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo předávána v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, nebo uchovávána v databázi či vyhledávacím systému bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je koncesovaná pouze pro vaše osobní užití. Tuto e-knihu je zakázáno dále prodávat nebo předávat dalším osobám. Pokud chcete tuto knihu sdílet s druhou osobou, zakupte si, prosím, dodatečnou kopii pro každého jednotlivce zvlášť. Pokud tuto e-knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo nejste prvním čtenářem této kopie, v takovém případě ji, prosím, vraťte majiteli a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Příběh v této knize je fiktivní. Jména, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď výsledkem představitosti autora nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či zesnulými, je pouze náhodná.

KNIHY OD JACKA MARSE

SÉRIE ŠPIONÁŽNÍCH THRILLERŮ AGENT ZERO
SEZNAMTE SE, AGENT ZERO (Kniha č.1)
CÍL ZERO (Kniha č.2)

Agent Zero – shrnutí 1. knihy (bude součástí knihy 2.)

Univerzitní profesor a otec dvou dcer znovu objevuje svou minulost jako agent CIA. Probíjí si cestu napříč Evropou, aby našel odpověď na to, proč mu potlačili paměť, a současně odhaluje teroristický plán, který má za cíl zabít desítky světových lídrů.

Agent Zero: Profesor Reid Lawson byl unesen a z hlavy mu byl vytržen experimentální paměťový supresor. Začaly se mu vracet ztracené vzpomínky na jeho život jako agent Kent Steele, kterého většina světa zná jako agenta Zero.

Maya a Sara Lawsonovy: Reidovy náctileté dcery ve věku 16 a 14 let nemají nejmenší tušení, že jejich otec je bývalý agent CIA.

Kate Lawsonová: Reidova žena a matka jeho dvou dětí před dvěma lety nečekaně zemřela na mozkovou mrtvici.

Agent Alan Reidigger: Nejlepší přítel Kenta Steela a zároveň agent pomohl Kentovi dostat se k paměťovému supresoru, který si agent Zero nechal implantovat poté, co se vydal na nemilosrdnou krvavou cestu s cílem najít nebezpečného zabijáka.

Agentka Maria Johanssonová: Kolegyně agentka pracující v terénu byla po smrti Kentovy ženy jeho velmi blízkou přítelkyní. Postupem času se z ní stal jeho spojenec, nepravděpodobný ale vítaný, který mu pomohl v získání ztracené paměti a zmaření teroristického plánu.

Amun: Teroristická organizace Amun je spojením několika teroristických frakcí z celého světa. Jejich mistrovský plán odpálit bomby na Světovém ekonomickém fóru v Davosu, zatímco pozornost všech bude odvrácena k Zimním olympijským hrám, zmařil agent Zero.

Rais: Americký vyhnanec, ze kterého se stal zabiják sloužící Amunu, věří, že jeho osudem je zabít agenta Zero. Během jejich střetu na Zimních olympijských hrách v Sionu ve Švýcarsku je Rais smrtelně zraněn a ponechán na pospas smrti.

Agent Vicente Baraf: Italský agent Interpolu pomohl agentům Zero a Johanssonové zabránit Amunu v odpálení výbušnin v Davosu.

Agent John Watson: Vyrovnaný a profesionální agent CIA vytrhl Reidovy dcery ze spárů teroristů na molu v New Jersey.

Prolog

„Povězte mi, Renaulte,“ řekl starší muž. Jeho oči se třpytily, když sledoval, jak tmavá tekutina v kávovaru mezi nimi přichází k varu. „Proč jste sem přišel?“

Dr. Cicero byl přívětivý člověk, žoviální, jeden z těch, který o sobě rád říkával, že je mu „padesát osm let a stále mladík“. Vous mu začal šednout, když mu táhlo na čtyřicet a po několika letech úplně zbělal, a ačkoliv ho většinou pečlivě upravoval, během doby strávené v tundře mu na bradě rašil v nepravidelných chumáčích. Měl na sobě zářivě oranžovou parku, která však ani zdaleka nezastiňovala mladistvý svit v jeho modrých očích.

Mladý Francouz byl tou otázkou mírně zaskočen, ale odpověď na ni znal okamžitě, jelikož si ji v duchu už několikrát nacvičoval. „WHO kontaktovala univerzitu a vyžádala si asistenty k výzkumu. Ti to pak nabídli mně,“ vysvětlil anglicky. Cicero byl rodilý Řek a Renault pocházel z jižního pobřeží Francie, takže spolu hovořili jazykem, který znali oba. „Abych byl upřímný, tuhle šanci přede mnou dostali další dva. Oba ji odmítli. Já jsem v tom však viděl nesmírnou příležitost —“

„Ha!“ přerušil ho starší muž náhle. „Neptám se tě na ty akademiky, Renaulte. Četl jsem tvou transkripci, stejně jako tvou diplomovou práci o předpokládané mutaci chřipky typu B. Byla docela dobrá, nutno dodat. Sám bych ji lépe nenapsal.“

„Děkuji, pane.“

Cicero se zachechtal. „To ‚pane‘ si nech do zasedacích místností a pro charitu. Tady jsme si rovní. Říkej mi Cicero. Kolik ti je, Renaulte?“

„Dvacet šest, pane – ehm, Cicero.“

„Dvacet šest,“ řekl starší muž zamyšleně. Ohříval si ruce nad teplem vycházejícím z táborového vaříče. „A už jsi skoro dokončil doktorské studium? Velice působivé. Já však chci vědět, proč jsi tady? Jak jsem řekl, tvou složku jsem četl. Jsi mladý, inteligentní, nepopíratelně pohledný...“ Cicero se uchechtl. „Podle mě by ses mohl dostat na stáž kamkoliv na světě. Ale za ty čtyři dny, co jsi tu s námi, jsem tě ani jednou neslyšel mluvit o sobě. Proč ze všech míst zrovna tady?“

Cicero rozmáchl rukou, aby demonstroval svou pointu, ale nebylo to vůbec nutné. Sibiřská tundra se táhla každým směrem, kam až oko dohlédlo, šedá a bílá a – až na oblast na severu, kde se líně táhly nízké horské hřebeny s bílými vrcholky – beznadějně pustá.

Renaultovy tváře lehce zrůžověly. „No, pokud bych měl být upřímný, doktore, chtěl jsem pracovat po vašem boku,“ přiznal. „Obdivuji vás. Vaše práce na potlačení epidemie viru Zika byla skutečně dechberoucí.“

„No prosím!“ zvolal Cicero vřele. „Lichotky tě dostanou kamkoliv – nebo ti minimálně zajistí trochu belgické pražené.“ Natáhl si na pravou ruku silný palčák, zvedl překapávač kávy z butanového vaříče a naplnil dva plastové kelímky horkou, hustou kávou. Byl to jeden z mála luxusů, které si zde v sibiřské pustině mohli dovolit.

Dr. Cicerovi bylo posledních dvacet sedm dní jeho života domovem malé tábořiště vztyčené zhruba sto padesát metrů od břehu řeky Kolyma. Celé tábořiště sestávalo ze čtyř kupolovitých neoprenových stanů, plátěného přístřešku s jednou stranou zakrytou proti větru, a z napůl stálého kevlarového čistého prostoru. Oba muži v tu chvíli stáli pod plátěnou střechou a vařili kávu nad táborovým vaříčem se dvěma hořáky. Kolem nich byly skládací stoly, na kterých stály mikroskopy, vzorky permafrostu, archeologické náčiní, dva robustní, klimaticky odolné počítače a odstředivka.

„Jen pij,“ řekl Cicero. „Za chvíli nám začíná směna.“ Se zavřenýma očima usrkl trochu kávy a ze rtů mu uniklo spokojené zamručení. „Připomíná mi to domov,“ řekl měkce. „Čeká na tebe někdo, Renaulte?“

„Čeká,“ odpověděl mladý muž. „Moje Claudette.“

„Claudette,“ zopakoval Cicero. „Krásné jméno. Manželka?“

„Ne,“ řekl Renault jednoduše.

„V našem pracovním oboru je důležité mít něco, na co se můžeme těšit,“ řekl Cicero teskně. „Mezi vším tím odstupem, který je často nutný, vám to dá jistou perspektivu. Třicet tři let jsem svou Phoebe nazýval svou ženou. Kvůli práci jsem běhal po celém světě, ale ona tu pro mě vždycky byla, když jsem se vrátil. Když jsem pryč, jsou to muka, ale stojí to za to; pokaždé, když se vrátím domů, je to jako znovu se zamilovat. Jak se říká, odloučení lásku posiluje.“

Renault se usmál. „Nečekal bych, že se ve virologovi skrývá tak romantická duše,“ podivil se.

„Tyhle dvě věci se navzájem nevylučují, synu.“ Doktor se mírně zamračil. „A přesto... nemyslím si, že je to právě Claudette, která ti nedá spát. Jsi zádumčivý mladý člověk, Renaulte. Nejednou jsem si všimnul, jak se díváš na vrcholky hor, jako bys na nich hledal odpovědi.“

„Myslím, že jste při výběru oboru studia šlápl vedle,“ řekl Renault. „Měl jste se stát sociologem.“ Úsměv mu zmizel ze rtů, když dodal: „Ale máte pravdu. Tuhle úlohu jsem nepřijal jen proto, abych mohl pracovat s vámi, ale také proto, že jsem se zasvětil jistému zájmu... zájmu, který je založen na víře. Mám však obavy, kam mě tahle víra může dovést.“

Cicero vědoucně pokývl hlavou. „Jak jsem řekl, v našem pracovním oboru je často nutný odstup. Člověk se musí naučit lhostejnosti.“ Položil mladíkovi ruku na rameno. „Ber to jako radu od někoho, kdo už něco málo zažil. Víra je silná motivace, to jistě, ale někdy nám emoce mohou zastínit úsudek, otupit mysl.“

„Budu si dávat pozor. Děkuji, pane.“ Renault se nesměle usmál. „Cicero. Děkuji.“

Najednou ve vysílačce na stole za nimi hlasitě zapraskalo a ticho, které se pod plátěnou střešou rozhostilo, přerušil zkrleslý hlas.

„Doktore Cicero,“ ozval se ženský hlas říznutý Irským přízvukem. Volala jim Dr. Bradleeová z nedalekého naleziště, kde prováděli vykopávky. „Něco jsme odkryli. Tohle musíte vidět. Doneste krabičku. Konec.“

„Hned tam budeme,“ řekl Dr. Cicero do vysílačky. „Konec.“ Usmál se na Renaulta jako otec na syna. „Vypadá to, že dnes začneme o něco dřív. Měli bychom se obléct.“

Oba muži odložili kelímky s ještě horkou kávou a pospíchali do kevlarového čistého prostoru. Vstoupili do předsíně, kde si oblékli zářivě žluté protichemické kombinézy, které jim poskytla Světová zdravotnická organizace – WHO. Jako první si natáhli rukavice a plastové boty, které těsně přiléhaly k zápěstím a kotníkům, poté overal, kapuci, a nakonec obličejovou masku a respirátor.

Oblékali se rychle ale v tichosti, a téměř s nábožnou úctou, jako by v tom krátkém časovém úseku prošli nejen proměnou fyzickou, ale i mentální. Jako by bezstarostné žertování vyměnili za vážné rozpoložení nutné k jejich práci.

Renaultovi se protichemické kombinézy vůbec nelíbily. Pohyb v nich byl pomalý a práce zdoluhavá. Ale k jejich výzkumu byly nezbytně nutné. Měli lokalizovat a ověřit jeden z nejnebezpečnějších organizmů, které lidstvo zná.

On a Cicero vyšli z předsíně a vydali se ke břehu Kolymy, pomalu plynoucí mrazivé řeky, která se vinula na jih a mírně na východ od horského hřebenu a směrem k oceánu.

„Ta krabička,“ řekl najednou Renault. „Skočím pro ni.“ Rozběhl se zpátky k přístřešku pro vzorkovnici, dvěma přezkami zajištěnou krychli z nerezové oceli, která měla na každé z šesti stran natištěný symbol pro biologické nebezpečí. Přiklusal zpátky k Cicerovi a oba znovu vyrazili na cestu k místu vykopávek.

„Zaslechl jste, co se nedaleko odsud stalo, ne?“ zeptal se Cicero přes svůj respirátor během chůze.

„Slyšel.“ K Renaultovi se to hlášení doneslo. Před pěti měsíci se nějaký dvanáctiletý chlapec z místní vesnice napil vody z Kolymy a krátce poté onemocněl. Nejdříve si všichni mysleli, že řeka je něčím kontaminovaná, ale když se začaly projevovat symptomy, obrázek se začínal vyjasňovat. Jen co se zpráva o dané nemoci donesla ke WHO, okamžitě vyslali tým vědců a začalo vyšetřování.

Chlapec se nakazil pravými neštovicemi. Konkrétně druhem, který moderní člověk nikdy neviděl.

Vyšetřování vědce zavedlo k mršině karibu poblíž břehu řeky. Po pečlivém testování byla hypotéza potvrzená: karibu zemřel před více než dvěma sty lety a jeho ostatky se staly součástí permafrostu. Nemoc, která se v něm usídlila, zmrzla spolu s tělem a upadla do spánku – až do doby před pěti měsíci.

„Je to jednoduchá řetězová reakce,“ řekl Cicero. „Když roztály ledovce, hladina řeky a teplota začaly stoupat. To posléze rozmrazilo permafrost. Kdo ví, co na nás v těch kusech ledu může číhat? Starodávné druhy organismů, které jsme nikdy neviděli... je zcela možné, že některé z nich jsou mnohem starší než lidstvo samotné.“ V doktorově hlase bylo slyšet napětí, které neodráželo pouze jeho znepokojení, ale hraničilo se vzrušením. Konec konců to bylo jeho živobytí.

„Četl jsem, že v roce 2016 našli antrax v pitné vodě, kam se dostal z roztátého sněhu,“ okomentoval to Renault.

„To je pravda. K tomu případu jsem byl přidělen. Stejně jako k výskytu španělské chřipky na Aljašce.“

„Co se stalo s tím chlapcem?“ zeptal se mladý Francouz. „V tom případě s pravými neštovicemi před pěti měsíci.“ Věděl, že chlapce spolu s dalšími patnácti lidmi z jeho vesnice dali do karantény, ale tam hlášení končilo.

„Zemřel,“ řekl Cicero. V jeho hlase nebyly znát žádné emoce; ne jako když mluvil o své Phoebe. Po desetiletích v jeho oboru se Cicero naučil umění lhostejnosti. „Spolu s dalšími čtyřmi. Ale vzešla z toho účinná vakcína proti danému druhu nákazy, takže ta úmrtí nebyla úplně zbytečná.“

„Přesto,“ řekl Renault tiše, „je to škoda.“

Kousek od břehu řeky se rozprostíralo místo vykopávek, dvacet metrů čtverečných tundry bylo obestavěno kovovými kůly a obehnáno žlutou páskou. Bylo to už čtvrté místo, které tým vědců v rámci tohoto vyšetřování vystavil.

V ohraničeném čtverci byli další čtyři výzkumníci v protichemických kombinézách, všichni shluknutí nad malým prostorem zhruba uprostřed. Jeden z nich uviděl dva muže přicházet a vydal se jim naproti.

Byla to Dr. Bradleeová, pomocná archeoložka z univerzity v Dublinu. „Cicero,“ řekla, „něco jsme našli.“

„Co je to?“ zeptal se a příkrčil se, aby proklouzl pod páskou, která prostor ohraničovala. Renault je následoval.

„Ruka.“

„Prosím?“ vyhrkl Renault.

„Ukažte,“ řekl Cicero.

Bradleeová je zavedla k místu s vykopaným kusem zmrzlé země. Dělat vykopávky v permafrostu – a to nanejvýš opatrně – nebylo nic snadného, to Renault věděl. Nejvýše položené vrstvy zmrzlé země se v létě obvykle rozpouštěly, ale spodním vrstvám se říkalo permafrost, jelikož byly v polárních oblastech permanentně zamrzlé. Díra, kterou Bradleeová a její tým vykopali, byla téměř dva metry hluboká a široká dostatečně na to, aby si do ní mohl pohodlně lehnout dospělý člověk.

Skoro jako hrob, pomyslel si Renault chmurně.

A skutečně, na dně vykopané jámy ležely zmrzlé ostatky částečně rozložené lidské paže, pokroucené, téměř na kost rozpadlé a zčernalé časem a zeminou.

„Bože můj,“ řekl Cicero téměř šeptem. „Víte, co to je, Renaulte?“

„Tělo?“ zkusil odhadnout. Alespoň doufal, že ta paže byla součástí něčeho většího.

Cicero začal rychle hovořit a gestikuloval při tom rukama: „V osmdesátých letech devatenáctého století nedaleko odsud ležela malá osada, přímo na břehu řeky Kolymy. Její původní obyvatelé byli nomádi, ale jejich počet se rozrůstal, a tak se rozhodli tady postavit vesnici. Pak se stalo něco nemyslitelného. Vypukla tu epidemie pravých neštovic a během několika dnů vyhladila čtyřicet procent jejich kmene. Věřili, že řeka je prokletá a přeživší odsud rychle zmizeli.“

„Než to však udělali, pohřbili své zesulé – přímo tady, v masovém hrobě na břehu řeky Kolomy.“ Ukázal do jámy na zmrzlou paži. „V důsledku záplav dochází k erozi břehů. Permafrost se rozpouští a brzy odhalí celá těla. Potom tady začne čenichat místní fauna, stanou se z nich přenašeči a dřív, než se nadějeme, budeme čelit nové epidemii.“

Renault na chvíli zapomněl dýchat a jen sledoval, jak jeden ze žlutých výzkumníků dole v jámě seškrabává vzorky tkáně z rozkládající se paže. Takový objev byl docela vzrušující; do doby před pěti měsíci poslední přirozená epidemie pravých neštovic vypukla v Somálsku roku 1977. WHO v roce 1980 prohlásila tuhle nemoc za vymýcenou. A přesto tady teď stáli nad doslovným hrobem, o kterém se vědělo, že se hemží nebezpečným virem, který by mohl vyhladit populaci velkoměsta během několika dní – a jejich prací bylo to vykopat, ověřit a poslat vzorky Světové zdravotnické organizaci.

„V Ženevě to budou muset potvrdit,“ řekl Cicero tiše, „ale pokud jsou mé spekulace správné, právě jsme vykopali osm tisíc let starý druh viru pravých neštovic.“

„Osm tisíc?“ zopakoval Renault. „Myslel jsem, že jste říkal, že ta osada tady byla na konci devatenáctého století.“

„Ale ano!“ řekl Cicero. „Otázka však zní, jak se oni – izolovaný nomádský kmen – k něčemu takovému dostali? Řekl bych, že podobným způsobem. Vykopali jámu a narazili na něco, co v ní leželo dlouhou dobu ve zmrzlém stavu. Druh viru, který byl nalezen v mršině toho karibu před pěti měsíci pocházel až z holocénu.“ Postarší virolog nemohl spustit oči z paže vyčuhující ze zmrzlé země pod nimi. „Renaulte, podej mi tu krabičku, prosím.“

Renault vzal ocelovou vzorkovnici a postavil ji na zmrzlou zemi poblíž okraje jámy. Odklapl čtyři přezky, které ji zajišťovaly, a otevřel víko. Uvnitř ležela zbraň MAB PA-15, kterou si tam předem schoval. Byla to stará pistole, ne však příliš těžká. S plným zásobníkem na patnáct nábojů a jedním v komoře vážila jen něco kolem jednoho kila.

Zbraň patřila jeho strýci, veteránovi francouzské armády, který bojoval v Magrebu a Somálsku. Ale mladý Francouz zbraně rád neměl; byly příliš přímé, příliš diskriminační a na jeho vkus moc umělé. Ne jako virus – dokonalý přirozený nástroj schopný eliminovat celé druhy, systematicky a zároveň nestranně. Lhostejný, neústupný a prudký; přesně takhle se potřeboval zachovat v danou chvíli on.

Sáhl do ocelové vzorkovnice a vzal do ruky zbraň, ale na moment zaváhal. Nechtěl ji použít. Ve skutečnosti mu Cicerův nakažlivý optimismus a jiskra v jeho oku dost přirostly k srdci.

Všechno však musí jednou skončit, pomyslel si. Čeká na tebe další zkušenost.

Renault se s pistolí v ruce postavil. Odklapl pojistku a bez emocí jako blesk z čistého nebe střílel dva výzkumníky stojící na každé straně jámy do prsou.

Dr. Bradleeová při nečekaném třaskavém zvuku zbraně polekaně vykřikla. Začala rychle couvat, ale po dvou krocích ji dostihly dvě střely z Renaultovy zbraně. Anglický doktor Scott se jen chabě pokusil vylézt z jámy, než ji Francouz jediným výstřelem do jeho hlavy proměnil v jeho hrob.

Výstřely byly hromové, ohlušující, ale v okruhu tisíců kilometrů nebyla žádná živá duše, která by je slyšela. Téměř žádná.

Cicero stál jako solný sloup, paralyzovaný šokem a strachem. Renault během pouhých sedmi vteřin ukončil život čtyř lidí – pouhých sedm vteřin, aby se výzkumné pracoviště proměnilo v masovou vraždu.

Postaršímu doktorovi se pod respirátorem třáslы rty, když se snažil promluvit. Nakonec se mu podařilo vykoktat jediné slovo: „P-proč?“

Renaultův ledový pohled byl netečný, lhostejný, jaký jen pohled virologa může být. „Doktore,“ řekl mírně, „dýcháte moc rychle. Sundejte si respirátor, ať neomdlíte.“

Cicero dýchal rychle a přerývaně, takže mu respirátor pomalu přestával stačit. Jeho pohled těkal mezi zbraní, kterou Renault držel ve svěšené ruce u boku, a jámou, ve které teď ležel mrtvý Dr.

Scott. „Já... nemůžu,“ zakoktal se Cicero. Kdyby si sundal respirátor, znamenalo by to potenciálně se vystavit nemoci. „Renaulte, prosím...“

„Nejmenuji se Renault,“ řekl mladý muž. „Jsem Cheval – Adrian Cheval. Byl tu jistý Renault, vysokoškolský student, kterému přidělili tuhle stáž. Teď je však mrtvý. To jeho zápis a dokumentaci jste četl.“

Cicerovy krví podlité oči se ještě víc rozšířily. Okraje vidění se mu rozostřily, ztmavly a hrozilo, že ztratí vědomí. „Já... Já to nechápu... proč?“

„Doktore Cicero. Sundejte si respirátor. Pokud máte zemřít, nedal byste přednost udělat to důstojně? S tváří odkrytou, místo schovanou pod maskou? Pokud ztratíte vědomí, ujišťuji vás, že se už nikdy neprobudíte.“

Cicero pozvedl ruku a rozřesenými prsty si stáhl těsnou žlutou kapuci z prošedivělých vlasů. Pak uchopil respirátor a obličejovou masku a sundal si je. Pot, který mu vyrazil na čele, okamžitě zchladl a zamrzl.

„Chci, abyste věděl,“ řekl Francouz jménem Cheval, „že si vás i vaší práce skutečně vážím, Cicero. Nemám z tohohle žádné potěšení.“

„Renaulte – nebo Chevale, ať jsi, kdo jsi – poslouchej svůj rozum.“ Teď, když neměl na obličej masku s respirátorem, začala se mu vracet rozvaha a pokusil se prosit. Mladík mohl mít ke spáchání takového zvěrstva jedinou motivaci. „Ať už se chystáš udělat cokoli, prosím, znovu to zvaž. Je to extrémně nebezpečné —“

Cheval si povzdechl. „Jsem si toho vědom, doktore. Víte, také jsem studoval na Stockholmské univerzitě a snažil se dodělat doktorát. Minulý rok jsem však udělal chybu. Padělal jsem univerzitní podpisy na žádosti, abych se dostal ke vzorkům jednoho vzácného enteroviru. Zjistili to. A vyhodili mě.“

„V tom případě... mi dovol, abych ti pomohl,“ žádal Cicero naléhavě. „Takovou žádost bych mohl podepsat. Můžu ti pomáhat ve tvém výzkumu. Cokoli, jen ne tohle —“

„Ve výzkumu,“ zahloubal se Cheval. „Ne, doktore. Nejde mi o výzkum. Moji lidé čekají a nejsou zrovna trpěliví.“

Cicerovi se do očí nahruly slzy. „Z tohohle nic dobrého nevzejde. To víš.“

„Nemáte pravdu,“ řekl mladý muž. „Mnoho lidí zemře, to ano. Ale zemřou s noblesou; budou lemovat cestu k mnohem lepší budoucnosti.“ Cheval pohlédl stranou. Nechtěl toho milého starého doktora zastřelit. „V jednom jste však měl pravdu. Moje Claudette je skutečná. A odloučení skutečné lásky posiluje. Teď musím jít, Cicero, stejně jako vy. Ale respektuji vás a jsem ochotný splnit vám poslední přání. Je něco, co byste chtěl říct své Phoebe? Dávám vám své slovo, že jí tu zprávu doručím.“

Cicero pomalu zakroutil hlavou. „Není nic tak důležitého, co bych jí chtěl říct, abych za ní poslal monstrum, jako jsi ty.“

„Dobrá tedy. Sbohem, doktore.“ Cheval pozvedl zbraň a jedinkrát vystřelil Cicerovi přímo doprostřed čela. Rána zapěnila, starý doktor zaklopýtal vzad a svezl se na zem do mrazivé tundry.

V neskutečném tichu, které následovalo, Cheval poklekl a zašeptal krátkou modlitbu. Pak se pustil do práce.

Otřel ze zbraně svoje otisky a střelný prach a mrštil ji do plynoucí mrazivé Kolymy. Poté svalil všechna čtyři těla do jámy k doktoru Scottovi. Pomocí lopaty a krumpáče pak strávil devadesát minut tím, že jejich těla spolu s napůl rozloženou paží zakrýval částečně zmrzlou zeminou. Celé místo vykopávek uklidil, vytáhl ze země kůly a strhl ochrannou pásku. Dal si na čas, pracoval pečlivě – nikdo se tím výzkumníkům nepokusí kontaktovat dalších osm nebo dvanáct hodin, a uplyne přinejmenším celých čtyřadvacet hodin, než WHO na místo někoho pošle. Vyšetřování pohřbená těla pravděpodobně odhalí, ale Cheval jim to nechtěl ani v nejmenším usnadnit.

Nakonec vzal dvě ampulky se vzorky z napůl rozložené ruky a jednu po druhé je opatrně zasunul do bezpečnostních pěnových objímek v nerezové vzorkovnici. Celou dobu si byl velmi dobře

vědom toho, že každá z lahviček je naprosto smrtící. Pak zajistil čtyři přezky a odnesl vzorky zpátky do tábořiště.

V provizorním čistém prostoru Cheval vstoupil do přenosné dekontaminační sprchy. Z každého úhlu ho pečlivě očistilo šest trysek s horkou vodou a vestavěným emulgátorem. Jakmile měl tuhle část za sebou, opatrně a metodicky ze sebe sloupl žlutou ochrannou kombinézu a nechal ji ležet na zemi ve stanu. Bylo docela možné, že v ní zůstaly jeho vlasy nebo sliny, identifikační faktory – ale čekal ho ještě jeden krok.

V kufru Cicerova terénního džípu byly dva červené kvádrovité kanystry s benzínem. Jemu bude stačit pouze jeden, aby se dostal zpět mezi lidi. Další z nich pečlivě rozlil po čistém prostoru, čtyřech neoprenových stanech a plátěném přístřešku.

Pak je zapálil. Plamen vyšlehl rychle a okamžitě a poslal k nebi černý, sloupec olejnatého dýmu. Cheval s ocelovou krabičkou nastoupil do džípu a odjel. Nezrychlil, ani se nepodíval do zpětného zrcátka na hořící areál. Dával si na čas.

Imám Khalil na něj bude čekat. Ale mladý Francouz toho měl ještě spoustu na práci, než bude virus připravený.

První kapitola

Reid Lawson už asi podesáté za poslední dvě minuty nahlédl skrz žaluzie ve své domácí pracovně. Začínal být nervózní; autobus měl přece už dávno přijet.

Jeho pracovna se nacházela ve druhém patře a byla nejmenší ze tří pokojů jejich nového domu na Spruce Street v Alexandrii ve státě Virginie. Byla to příjemná změna v porovnání s jeho stísněnou studovnou připomínající skříň, kterou měl v Bronxu. Polovina věcí byla vybalená; zbytek ležel v krabicích poházených na podlaze. Jediné věci, na jejichž organizaci si udělal čas, byl jeho stůl a počítač.

Reid si řekl, že dnes, téměř celý měsíc poté, co se nastěhovali, už si dá věci do pořádku a konečně si všechno v pracovně vybalí.

Nedostal se dál než k otevření jedné krabice. Ale byl to dobrý začátek.

Autobus nikdy nemá zpoždění, pomyslel si. Vždycky je tady mezi dvacátou třetí a dvacátou pátou minutou po třetí hodině. A už je patnáct třicet jedna.

Volám jim.

Popadl ze stolu telefon a vytočil Mayino číslo. Během vyzvánění přecházel z místa na místo a pokoušel se nepřemýšlen nad všemi těmi strašlivými věcmi, které se mohly jeho dcerám na cestě ze školy stát.

Hovor spadl do hlasové schránky.

Reid seběhl ze schodů do předsíně a oblékl si lehkou bundu; březem byl ve Virginii o poznání příjemnější než v New Yorku, ale stále bylo chladno. S klíčky od auta v ruce přešel k panelu na zdi a zadal čtyřmístný kód, aby zapnul alarm do aktivního režimu. Cestu, kterou autobus jezdil, znal nazpaměť; mohl po ní jet až do školy, pokud bude muset a...

Jen co otevřel vchodové dveře, u obrubníku na konci příjezdové cesty s kvílením brzd zastavil jasně žlutý autobus.

„Přistižen,“ zamumlal Reid. Nemohl se jen tak schovat zpátky do domu. Bezpochyby ho už viděly. Jeho dvě dospívající dcery vystoupily z autobusu, který následně odjel, a vydaly se po chodníku k domu. Zastavily až u vchodových dveří, které Reid blokoval.

„Ahoj holky,“ řekl tak zvesela, jak jen to dokázal. „Jak bylo ve škole?“

Starší z jeho dcer, Maya, ho počastovala podezřívavým pohledem a založila si ruce na prsou. „Kampak jdeš?“

„Hmm... pro poštu,“ řekl.

„A k tomu potřebuješ klíče od auta,“ odušila a pokynula k jeho pěsti, ve které svíral klíče od jejich stříbrného SUV. „Zkus to znovu.“

Jo, pomyslel si, přistižen. „Autobus přijel pozdě. Víš, co jsem ti říkal. Pokud dorazíte později, máš mi zavolat. A proč jsi mi nezvedala telefon? Zkoušel jsem ti volat —“

„Šest minut, tati,“ zakroutila Maya hlavou. „Šest minut není ‚pozdě‘. Šest minut znamená hustý provoz. Na jedné ulici byla drobná dopravní nehoda.“

Ukročil stranou a pustil je do domu. Jeho mladší dcera Sara ho letmo objala a tiše pozdravila: „Ahoj tati.“

„Ahoj, zlato.“ Reid za nimi zavřel dveře, zamknul a pomocí kódu znovu aktivoval bezpečnostní systém. Až pak se otočil zpět na Mayu. „Hustý provoz nebo ne, chci, abys mi vždycky dala vědět, když se zpozdíte.“

„Zbytečně vyšiluješ,“ zabručela.

„Prosím?“ zamrkal překvapeně. „Myslím, že si pleteš vyšilování se starostlivostí.“

„Ale no tak,“ odsekla Maya. „Týdny nás nespouštíš z očí. Od doby, co ses vrátil, jsi jako posedlý.“

Jako vždy měla pravdu. Reid byl vždycky ochranný otec a když jeho žena a jejich matka před dvěma lety zemřela, tehle jeho instinkt se zdvojnásobil. Ale před čtyřmi týdny se z něho stal extrémně ochranný rodič, který ze svých dětí nespouští zrak a (aby byl upřímný) je dokonce trochu panovačný.

To však přiznat nehodlal.

„Moje milá, zlatá dcerko,“ začal naoko hubovat, „postupně nám dospíváš a budeš se muset dozvědět jeden tvrdý fakt – že někdy se prostě pleteš. A právě teď se pleteš.“ Křivě se usmál, ale ona nikoliv. K uvolnění napětí mezi sebou a svými dcerami měl ve zvyku používat humor, ale Maya ho tentokrát přešla.

„Když myslíš.“ Prošla předsíní a vydala se do kuchyně. Bylo jí šestnáct a na svůj věk byla ohromně inteligentní – někdy se dokonce zdálo, že pro své vlastní dobro až příliš. Měla Reidovy tmavé vlasy a cit pro dramatickost, v poslední době se však zdálo, že začíná mít sklony k pubertální úzkosti, nebo minimálně k náladovosti... povětšinou způsobené kombinací Reidova nepřetržitého dohlížení a zcela zjevného faktu, že jim neřekl pravdu o tom, co přesně se stalo před měsícem.

Sara, mladší z jeho dvou dcer, se vydala nahoru po schodech. „Jdu si udělat úkoly,“ řekla tiše.

Reid zůstal v předsíni sám. Povzdechl si a opřel se o bílou zeď. Kvůli jeho dcerkám ho bodalo u srdce. Saře bylo čtrnáct let, byla sladká a plná života, ale kdykoliv začali mluvit o tom, co se stalo v únoru, ztichla nebo rychle opustila místnost. Jednoduše se jí o tom nechtělo mluvit. Před několika dny se jí Reid pokusil nabídnout, že jí domluví schůzku s terapeutem, neutrální třetí stranou, se kterou si bude moct promluvit. (Samozřejmě by to byl doktor zaměstnaný u CIA.) Sara odmítla se stručným „ne, díky“ a odběhla z místnosti, než se Reid zmohl na další slovo.

Nenáviděl se za to, že před svými dětmi musí skrývat pravdu, ale bylo to nutné. Kromě agentury a Interpolu nesměl nikdo znát skutečnost – že před necelým měsícem znovu nabyl část své paměti jako agent CIA pod krycím jménem Kent Steele, mezi přáteli a kolegy znám také jako agent Zero. Kvůli experimentálnímu paměťovému supresoru, který mu implantovali do hlavy, Reid téměř na dva roky ztratil veškeré vzpomínky na to, že by kdy byl agent Kent Steele. Pak mu však to zařízení vytrhli z lebky.

Většina vzpomínek na život Kenta Steela byla stále ztracená. Byly tam, zamčené v nějakém zapadlém šuplíku v jeho hlavě, ze kterého tu a tam něco uniklo jako z protékajícího kohoutku, obvykle po nějakém vizuálním nebo verbálním podnětu. Brutální způsob, jakým mu paměťový supresor vytrhli z hlavy, mu provedl něco s limbickým systémem a kvůli tomu se mu vzpomínky nevrátily všechny najednou – a Reid za to byl skutečně rád. Na základě toho mála, které věděl o svém životě jako agent Zero, si nebyl tak docela jistý, že chce, aby se mu všechny vzpomínky vrátily. Jeho největší obavou bylo, že by se mu mohlo vybavit něco, na co nechtěl vzpomínat, něco, čeho litoval, nebo že by si vzpomněl na nějaký příšerný čin, s vědomím kterého by Reid Lawson jednoduše nedokázal žít.

Kromě toho byl od těch událostí v únoru velice zaneprázdněný. CIA mu pomohla přemístit jeho rodinu. Po návratu do Spojených států ho spolu s dcerami poslali do Alexandrie ve Virginii, jen kousek od hlavního města Washingtonu. Agentura mu pomohla zajistit pozici pomocného profesora na Georgetownské univerzitě.

Od té doby byl v jednom kole: musel dcerám zařídit nástup do školy, zvykat si na novou práci a stěhovat se do nového domu ve Virginii. Reid se však všemi možnými způsoby snažil rozptýlit, takže si pro sebe vytvářel všemožné aktivity. Vymaloval pokoje. Vylepšoval jejich spotřebiče. Koupil nový nábytek a nové školní uniformy pro děvčata. To všechno si mohl teď dovolit; CIA mu vyplatila tučnou částku za jeho účast v zastavení teroristické organizace jménem Amun. Bylo to víc, než si za rok vydělal jako profesor. Peníze mu však přicházely v měsíčních obnosech, aby to nikdo blíže nezkoumal. Výplata, která mu přicházela na účet, se na první pohled tvářila jako odměna za konzultace od falešné nakladatelské společnosti, která tvrdila, že chystá sérii historických učebnic.

Mezi všemi těmi penězi a ohromnou spoustou času – v současnosti přednášel jen na několika lekcích týdně – se Reid snažil zaměstnat, jak nejvíc to šlo. Jelikož pokud se zastavil, byť jen na okamžik, znamenalo to pro něj začít přemýšlet a přemýšlet znamenalo připomínat si různé věci, mezi něž nepatřily jen střípky ztracených vzpomínek, ale také jiné, stejnou měrou nepříjemné věci.

Jako třeba těch devět jmen, která si zapamatoval. Těch devět tváří, které se mu vryly do paměti. Těch devět životů, které vyhasly kvůli tomu, že selhal.

„Ne,“ zašeptal si pro sebe tiše, zatímco stál sám v předsíni svého nového domu. „Tohle nemáš zapotřebí.“ Nechtěl si to připomínat, ne teď. Namísto toho zamířil do kuchyně, kde Maya zrovna procesávala ledničku a hledala něco k jídlu.

„Asi objednáš pizzu,“ oznámil. Když nic neodpověděla, dodal: „Co říkáš?“

S povzdechem zavřela ledničku a opřela se o ni. „Je to fajn,“ řekla jednoduše. Pak se rozhlédla kolem. „Tahle kuchyň vypadá líp. Líbí se mi to střešní okno. A zahrada je taky větší.“

Reid se usmál. „Myslel jsem tu pizzu.“

„Já vím,“ odvětila a pokrčila rameny. „Jen mi připadá, že v poslední době preferuješ vyhýbat se danému tématu, tak si říkám, proč to nedělat taky.“

Reid sebou při jejím neomaleném tónu trhl. Víc než jednou už se z něj snažila dostat informace o tom, co se stalo, když zmizel, ale jejich konverzace vždycky končila stejně: on tvrdil, že jeho krycí historka je pravdivá, zatímco ona se naštvála, protože věděla, že jí lže. Pak to vždycky zhruba na týden nechala být a následně se celý ten začarovaný kruh opakoval.

„K takovému postoji není důvod, Mayo,“ řekl.

„Jdu zkontrolovat Saru.“ Maya se otočila nap podpatku a odešla z kuchyně. Jen o chvíli později ji slyšel vycházet nahoru po schodech.

Frustrovaně si promnul kořen nosu. V takových chvílích mu Kate chyběla nejvíc. Vždycky věděla, co říct. Věděla by si rady se dvěma dospívajícími děvčaty, která si prošly tím, čím si prošly jeho dvě dcery.

Jeho odhodlání udržovat je v nevědomosti pomalu sláblo. Nedokázal se přimět k tomu, aby jim znovu odrecitoval krycí historku, kterou mu podstrčila CIA a nakázala mu, aby ji řekl své rodině a kolegům, kdyby se ho ptali, kam na týden zmizel. Celá historka zněla následovně: u jeho dveří zazvonili federální agenti a žádali ho o pomoc při důležitém případě. Jako profesor na prestižní univerzitě byl Reid v ideální pozici, aby jim pomohl s výzkumem. Z toho, co jeho dcery věděly, strávil většinu toho týdne v konferenční místnosti, hloubal nad knihami a zíral do počítače. To bylo vše, co jim mohl říct, a detaily si musel nechat pro sebe.

Rozhodně jim nemohl povědět o své přísně tajné minulosti jako agent Zero, nebo o tom, že pomohl zabránit Amunu v bombovém útoku na Světové ekonomické fórum v Davosu ve Švýcarsku. Nemohl jim říct, že v průběhu několika málo dní vlastníma rukama zabil víc než tucet, z nichž každý byl známým teroristou.

Musel se držet té neurčité krycí historky. Nejen kvůli CIA, ale také v zájmu bezpečí svých děvčat. Zatímco byl pryč a pobíhal jako potrhlý po celé Evropě, jeho dvě dcery byly nuceny opustit New York a strávit několik dní samotné, než je vyzvedla CIA a odvedla je do úkrytu. Moc nechybělo a málem je unesla dvojice fanatiků od Amunu, což byla myšlenka, kvůli které Reidovi i teď vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, protože to znamenalo, že teroristická organizace má své členy rozestet i po Spojených státech. Jeho ochranná povaha se tím ještě víc prohloubila.

Děvčatům řekl, že ti dva chlapi, kteří na ně začali dotírat, byli členové místního gangu, který unášel děti z okolí. Sara vypadala, že takovému příběhu moc nevěří, ale přijala ho s přesvědčením, že její otec by jí přece nikdy nelhal (kvůli čemuž se Reid cítil ještě víc mizerně). V kombinaci s jejím totálním odporem k celému tématu to stačilo k tomu, aby o tom už nemluvila a posunula se v životě dál.

Maya byla naopak extrémně skeptická. Nejenže byla dostatečně chytrá na to, aby jí to došlo, ale byla během toho martyria s Reidem v kontaktu přes Skype a očividně si sama dala dohromady

dostatek informací, aby na jejich základě mohla tvořit nějaké závěry. Byla svědkem toho, jak rukou agenta Watsona zemřeli dva fanatici a od té doby se úplně změnila.

Reid neměl nejmenší ponětí, co s tím dělat. Proto se jen snažil pokračovat v životě co nejvíc normálním způsobem.

Reid vytáhl telefon a zavolal do pizzerie kousek od jejich domu, aby objednal dvě střední pizzy; jednu s extra sýrem (Sařina oblíbená) a druhou s párkem a zelenou paprikou (Mayina oblíbená).

Jen co zavěsil, uslyšel na schodech kroky. Maya se vrátila zpátky do kuchyně. „Sara si šla zdřímnout.“

„Zase?“ Vypadalo to, že Sara spala během dne v poslední době celkem často. „Copak v noci nespí?“

Maya pokrčila rameny. „Netuším. Možná by ses jí mohl zeptat.“

„To jsem zkoušel. Nic mi nechce říct.“

„Možná je to proto, že nechápe, co se vlastně stalo,“ navrhla Maya.

„Řekl jsem vám oběma, co se stalo.“ Nenuť mě to říkat znovu, pomyslel si zoufale. Prosím, nenuť mě ti znovu lhát do očí.

„Možná má strach,“ tlačila na něj dál Maya. „Možná, že ví, že její otec, kterému by měla bezpodmínečně věřit, jí lže do —“

„Mayo Joanne,“ varoval ji Reid, „dávej pozor na to, co vypouštíš z pusy...“

„Možná, že není sama!“ Nevypadalo to, že by se Maya chtěla stáhnout. Tentokrát ne. „Možná, že mám taky strach.“

„Tady jsme v bezpečí,“ řekl jí Reid pevně a snažil se při tom znít co nejvíc přesvědčivě, ačkoliv tomu sám úplně nevěřil. Za očima mu začínala tepat bolest. Vytáhl ze skříňky sklenici a napustil do ní studenou vodu z kohoutku.

„Jasně, a taky jsme si mysleli, že jsme v bezpečí v New Yorku,“ odpálila ho Maya. „Možná, že kdybychom věděly, o co skutečně šlo, všechno by bylo jednodušší. Ale ne.“ Ať už to byla jeho neschopnost nechat je dvacet minut o samotě, nebo její podezření o tom, co se stalo, nezáleželo na tom. Chtěla znát odpovědi. „Víš moc dobře, čím jsme si prošly. Ale já nemám nejmenší tušení, co se stalo tobě!“ Teď už téměř křičela. „Kde jsi byl, co jsi dělal, jak jsi přišel k těm zraněním —“

„Mayo, přísahám, že...“ Reid postavil sklenici na kuchyňskou linku a vztyčil varovně prst jejím směrem.

„Přísaháš, že co?“ utnula ho. „Že budeš mluvit pravdu? Tak mi ji prostě pověz!“

„Nemůžu ti říct pravdu!“ vykřikl. Při tom rozhodil rukama. Jedna paže zavadila o sklenici s vodou a shodila ji z desky.

Reid neměl čas se nad tím zamýšlet nebo hloubat. Jeho instinkty zareagovaly za něj a jedním plynulým pohybem se sehnul až ke kolenům a chytil sklenici ve vzduchu, než se stačila roztříštit o zem.

Okamžitě toho zalitoval a zprudka se nadechl, když ve sklenici jen šplouchlo a vystříkla z ní jediná kapka.

Maya zírala s očima dokořán, ačkoliv nevěděl, jestli v důsledku jeho slov nebo toho, co právě udělal. Tohle bylo poprvé, co ho viděla takhle se pohybovat – a vůbec poprvé, co nahlas přiznal, že to, co jim tvrdil, nebylo to, co se ve skutečnosti stalo. Nezáleželo na tom, jestli o tom věděla, nebo jestli ho jen podezřívala, že neříká pravdu. Uklouzlo mu to a teď už to nemohl vzít zpět.

„Jen reflex,“ řekl rychle.

Maya si pomalu založila ruce na prsou, jedno obočí pozdvižené a rty pevně semknuté. Znal ten pohled; byl to vyčítavý pohled, který zdědila přímo po své matce. „Saru a tetu Lindu jsi možná převezl, ale já ti to nespolknu ani náhodou.“

Reid zavřel oči a povzdechl si. Jednou do něj zasekla háček a už ho nepustí, takže ztišil hlas a dal se do vysvětlování.

„Poslouchej, Mayo. Jsi velice inteligentní – definitivně dostatečně na to, aby sis mohla odvodit, co se stalo,“ řekl. „Nejdůležitější věc, kterou musíš pochopit, je, že vědět o některých věcech může

být nebezpečné. Jde o potenciální nebezpečí, které vám hrozilo ten týden, co jsem byl pryč. A mohlo by vám hrozit celou dobu, kdybyste věděly všechno. Nemůžu ti říct, jestli máš pravdu nebo se pleteš. Nic nepotvrdím, ani nepopřu. Takže pro tebe, řekněme... můžeš věřit všem závěrům, ke kterým jsi došla, jen pokud slíbíš, že si je necháš pro sebe.“

Maya pomalu přikývla. Zběžně zkontrolovala, jestli Sara nesešla dolů do předsíně a neposlouchá, a pak spustila: „Nejsi jenom profesor. S někým pracuješ, s někým na vládní úrovni – FBI, možná CIA —“

„Proboha, Mayo, říkal jsem, ať si to necháš pro sebe!“ zúpěl Reid.

„Ta záležitost s Olympiádou a pak to fórum v Davosu,“ naléhala dál, „měl jsi s tím něco společného.“

„Říkal jsem, že nepotvrdím, ani nepopřu nic —“

„A ta teroristická organizace, o které se pořád mluví ve zprávách, Amun. Pomohl jsi je zastavit?“

Reid se odvrátil a vyhlédl z malého okna ven na jejich zahradu. Teď už bylo pozdě. Nemusel nic potvrzovat ani vyvracet. Měl to vepsané v obličejích.

„Tohle není hra, Mayo. Je to vážná věc a kdyby špatní lidé věděli, že o tom víš —“

„Věděla o tom máma?“

Ze všech těch otázek, na které se mohla zeptat, byla tohle rána pod pás. Na dlouhou chvíli se odmlčel. Jeho nejstarší dcera znovu prokázala, jak je chytrá, možná až příliš na úkor jejího vlastního dobra.

„Nemyslím si,“ řekl tiše.

„A to, jak jsi dřív hodně cestoval,“ řekla Maya, „nebyl jsi na konferencích a nepřednášel jako hostující profesor, že ne?“

„Ne, to ne.“

„Pak jsi s tím na nějakou dobu přestal. Bylo to potom... co se stalo mámě?“

„Ano. Ale pak mě potřebovali zpátky.“ To byla alespoň částečná pravda a necítil se kvůli tomu jako lhář – a také doufal, že postačí k uspokojení Mayiny zvědavosti.

Otočil se zpět k ní. Zírala na dlážděnou podlahu, obočí stažené. Očividně se chtěla zeptat ještě na víc věcí. Doufal, že to neudělá.

„Ještě jedna otázka.“ Její hlas nebyl hlasitější než šepot. „Má tohle všechno co dělat s... s máminou smrtí?“

„Proboha. Ne, Mayo. Jistě že ne.“ Rychle přešel místnost a vzal ji do silného objetí. „Nepřemýšlej o tom takhle. To, co se stalo mámě, mělo zdravotní důvod. Mohlo se to stát komukoliv. Nemělo to... nemělo to s tímhle vším nic společného.“

„Myslím, že jsem to tušila,“ řekla tiše. „Jen jsem se prostě musela zeptat...“

„To je v pořádku.“ Tohle byla poslední věc, na kterou chtěl, aby myslela; že smrt Kate byla nějak spojená s jeho tajemným druhým životem.

Něco mu prolétlo myslí – výjev. Vzpomínka na minulost.

Povědomá kuchyně. Jejich domov ve Virginii, než se přestěhovali do New Yorku. Předtím, než zemřela. Kate stojí před tebou, přesně tak krásná, jak si ji pamatuješ – ale obočí má stažené, pohled tvrdý. Zlobí se. Rukama ukazuje na něco na stole...

Reid udělal krok vzad a vymanil se tak z Mayina objetí. Za čelem mu po té neurčité vzpomínce začala tepat tupá bolest. Čas od času se mu jeho mozek snažil připomenout něco z jeho minulosti, něco, co bylo stále zamčené někde hluboko a jediné, co mu po tomhle násilném zásahu zbylo, byla migréna, tupá bolest za očima. Tentokrát to však bylo jiné, zvláštnější; tahle vzpomínka byla zcela jistě o Kate, o nějaké jejich hádce, na kterou si nemohl vzpomenout.

„Jsi v pohodě, tati?“ zeptala se Maya.

Najednou zazvonil zvonek u dveří a oba je vylekal.

„Ehm, jo,“ řekl tiše. „Jsem v pohodě. To bude ta pizza.“ Podíval se na hodinky a zamračil se. „To bylo rychlé. Hned jsem zpátky.“ Prošel předsíní a nahlédl přes kukátko. Venku stál mladý muž s tmavými vousy a napůl nepřítomným pohledem. Na sobě měl červenou polokošili s logem pizzerie.

Přesto se Reid ohlédl přes rameno, jestli se Maya nedívá, a pak pomalu strčil ruku do kapsy tmavě hnědé letecké bundy, která visela na háčku vedle dveří. V kapse byl schovaný nabitý Glock 22. Odklapl pojistku a zastrčil si ho za pásek svých kalhot. Až pak otevřel dveře.

„Pizza pro pana Lawsona,“ řekl monotónně poslíček.

„Jo, to jsem já. Kolik jsem dlužný?“

Chlapík si přendal obě krabice do jedné ruky a sáhl si do zadní kapsy. Reid udělal instinktivně to samé.

Koutkem oka zahlédl pohyb a jeho pohled zatěkal vlevo. Přes jeho trávník rychlým krokem přecházel muž s vojenským sestřihem – nejpodstatnějším detailem však bylo, že se mu u boku pohupovalo pouzdro se zbraní. A jeho dlaň spočívala na rukojeti.

Druhá kapitola

Reid pozvedl paži jako policista, když zastavuje auto.

„To je v pořádku, pane Thompsoně,“ zavolal. „Jen pizza.“

Postarší muž s prošedivělými, u hlavy zastříženými vlasy a mírným pupkem, se na trávníku před jeho domem zastavil. Poslíček pizzy se ohlédl přes rameno a vůbec poprvé dal najevo nějaké emoce – jeho oči se šokovaně rozšířily, když si všiml zbraně a ruky, která na ní spočívala.

„Jsi si jistý, Reide?“ Pan Thompson si poslíčka podezřívavě měřil.

„Jsem.“

Chlapík s pizzou ze zadní kapsy pomalu vytáhl účtenku. „Ehm, bude to za osmnáct dolarů, řekl vyjeveně.

Reid mu dal dvacet a vzal si od něj krabice. „Drobné si nechte.“

Poslíčkovi to nemusel říkat dvakrát. Odběhl zpátky ke svému čekajícímu autu, naskočil a odsvištěl pryč. Pan Thompson to celé s přimhouřenýma očima sledoval.

„Děkuji, pane Thompsoně,“ řekl Reid, „ale byla to jen pizza.“

„Ten chlápek se mi nelíbil,“ zavrčel Reidův soused. Reid měl toho staříka rád – ačkoliv si myslel, že se pan Thompson zhostil své nové role dávat pozor na rodinu Lawsonových s příliš velkou vášní. Přesto však Reid pro tuto roli preferoval někoho přehnaně horlivého, než aby byl příliš laxní.

„Opatrnosti není nikdy dosti,“ dodal Thompson. „Jak se mají děvčata?“

„Dobře, dobře,“ usmál se Reid mile. „Ale, ehm... skutečně tohle s sebou musíte nosit na každém kroku, každému na očích?“ Pokynul ke zbrani typu Smith & Wesson u Thompsonova boku.

Postarší muž vypadal zmateně. „No... jistě. Moje dny u CHP už skončily a ve Virginii je nošení zbraně legální.“

„...Jistě.“ Reid se přinutil k úsměvu. „Jak jinak. Ještě jednou díky, pane Thompsoně. Dám vám vědět, pokud bych něco potřeboval.“

Thompson přikývl a odklusal přes trávník zpátky ke svému domu. Zástupce ředitele Cartwright Reida ujistil, že tenhle stařík je velice zdatný; Thompson byl agent CIA v důchodu, a ačkoliv nebyl v akci už víc než dvě desetiletí, očividně byl šťastný – možná dokonce trochu dychtivý – že může být znovu k užítku.

Reid si povzdechl a zavřel za sebou dveře. Zamknul je a znovu aktivoval bezpečnostní panel (což se začínalo stávat jeho rituálem pokaždé, když otevřel nebo zavřel dveře). Pak se otočil a spatřil Mayu, která stála za ním v předsíni.

„Co tohle mělo znamenat?“ zeptala se.

„Ale nic. Pan Thompson tě pozdravuje.“

Maya si znovu založila ruce. „A to jsem si myslela, že jsme tak pokročili.“

„Ale no tak,“ řekl Reid s posměškem. „Thompson je jenom neškodný stařík —“

„Neškodný? Neudělá krok bez pistole,“ protestovala Maya. „A nemysli si, že jsem si nevšimla, jak nás pozoruje z okna. Jako by nás špehoval —“ Brada jí mírně poklesla. „Proboha, to je to, co děláš? A pan Thompson je taky špeh?“

„Ježíši, Mayo, nejsem špeh...“

Jasně, pomyslel si, to je vlastně přesně to, co jsi...

„Nemůžu tomu uvěřit!“ zvolala. „Proto ho necháváš dělat nám chůvu, když někam jdeš?“

„Ano,“ přiznal tiše. Nemusel jí říkat pravdu, o kterou se neprosila, ale dál už nemělo smysl snažit se před ní cokoli skrývat, když dokázala věci tak přesně odhadnout.

Čekal, že se bude zlobit a znovu ho začne obviňovat, ale namísto toho jen zakroutila hlavou a zašeptala: „Neskutečné. Můj táta je tajný agent a náš pomatený soused je bodyguard.“ Pak ho k jeho překvapení objala kolem krku a málem mu shodila krabice s pizzou z ruky. „Vím, že mi nemůžeš říct všechno. Jen jsem chtěla znát alespoň částečnou pravdu.“

„Jasně, jasně,“ zamumlal. „Jenom riskuju mezinárodní bezpečnost, abych byl dobrým tátou. Teď běž probudit svou sestru, než ta pizza vychladne. A Mayo? Saře ani slovo.“

Vešel do kuchyně, vytáhl pár talířů a nějaké ubrousky a nalil tři sklenice limonády. O chvíli později se do kuchyně přišourala Sara a rukou si při tom protírala oči.

„Ahoj, tati,“ zahuhňala.

„Ahoj, zlato. Posad' se. Jak jsi na tom se spánkem? Spíš v noci dobře?“

„M-hm,“ zamručela neurčitě. Sara utrhla plátek pizzy, ukousla špičku a začala ji pomalu, nepřítomně žvýkat.

Měl o ni starost, ale snažil se to nedávat příliš najevo. Namísto toho sám odtrhl trojúhelník pizzy s párkem a paprikou. Už byl na půl cesty k jeho ústům, když mu ho Maya najednou vytrhla z ruky.

„Co si myslíš, že děláš?“ dožadovala se.

„...Jím? Nebo se snažím.“

„Ehm, ne. Máš rande, zapomněl jsi?“

„Cože? Ne, až zítra...“, odmlčel se nejistě. „Ale ne, je to dnes večer, že?“ Málem se plác dlaní do čela.

„To teda je,“ řekla Maya s plnou pusou.

„Navíc to není rande. Je to jen večere s kamarádkou.“

Maya pokrčila rameny. „Jak chceš. Ale pokud se teď nepůjdeš nachystat, přijdeš na tuhle ,večeři s kamarádkou' pozdě.“

Podíval se na hodinky. Měla pravdu; v pět se měl setkat s Mariou.

„No tak, běž, huš. Převleč se.“ Doslova ho vyhnala z kuchyně a on se vydal nahoru po schodech.

S tím vším, co se v poslední době dělo a spolu s faktem, že se snažil vyhýbat vlastním myšlenkám, málem zapomněl na svůj slib sejít se s Mariou. Během posledních čtyř týdnů se několikrát pokusili domluvit na schůzce, ale vždycky do toho buď jednomu nebo druhému něco vlezlo – ačkoliv, aby byl k sobě upřímný, většinou to byl on, kdo se musel omluvit. Mariu už to očividně už přestalo bavit a nejenže naplánovala jejich setkání, ale také vybrala místo na půl cesty z Alexandrie i z Baltimoru, kde žila. Jediné, co musel udělat, bylo slíbit, že přijde.

Chyběla mu. Chybělo mu být s ní. Nebyly jenom partneři v rámci agentury; měli společnou historii, ale Reid si většinu z ní nepamatoval. Ve skutečnosti znal sotva pár střípků. Jediné, co věděl, bylo, že když byla poblíž, měl zcela zřetelný pocit, že je ve společnosti někoho, kdo se o něj zajímal – přítel, někdo, komu mohl důvěřovat, možná dokonce víc než to.

Došel ke skříni a vytáhl z ní oděv, který se podle něj pro takovou příležitost hodil. Měl rád klasický styl, ačkoliv si byl vědom toho, že byl jeho šatník svým stylem minimálně o deset let starší než on sám. Oblékl si klasické kalhoty se svislými záhyby, kostkovanou košili a tvídové sako s koženými záplatami na loktech.

„Tohle sis vybral?“ zeptala se Maya a trochu ho tím vylekala. Opírala se o rám dveří do jeho ložnice a nenuceně ukusovala křustu pizzy.

„Co je na tom špatně?“

„Co je na tom špatně, je to, že vypadáš, jako bys právě přišel ze třídy. No tak.“ Vzala ho za paži, zavedla zpátky ke skříni a začala se mu přehrabovat v oblečení. „Proboha, tati, oblékáš se jako nějaký děda...“

„Co jsi říkala?“

„Nic, nic!“ zacvrlikala. „Ha, tady.“ Vytáhla černý sportovní kabát – jediný v jeho šatníku. „Obleč si tohle a něco šedého pod to. Nebo bílého. Tričko nebo polokošili. Zbav se těch taťkovských kalhot a najdi si rifle. Tmavé. A aby ti padly.“

Na rozkaz své dcery se převlékl, zatímco na něj čekala na chodbě. Hlavou mu proběhlo, že by si měl na takové bizarní výměny rolí zvykat. V jednu chvíli byl ochránářský otec a jen o moment později se sám podřizoval nárokům své prozíravé dcery.

„Hned je to lepší,“ řekla Maya, když se jí znovu ukázal. „Skoro to vypadá, jako bys byl připravený jít na rande.“

„Díky,“ řekl, „a není to rande.“

„To říkáš pořád. Ale jdeš na večeři a dát si drink se záhadnou ženou, o které tvrdíš, že je tvoje stará známá, i když jsi ji nikdy nezmínil a nikdy jsme se s ní nesetkaly...“

„Ale ona je stará známá —“

„A nutno dodat,“ přehlušila ho Maya, „že je přitažlivá. Viděly jsme ji vysedat z letadla Dullesu. Takže pokud jeden od druhého čekáte něco víc než jen ‚staří známí‘, pak je to rande.“

„Dobrý bože, o tomhle se teď fakt nebudeme bavit.“ Reid ucukl. V hlavě však začal trochu panikařit. Má pravdu. Tohle je rande. V poslední době svou mysl tolik zaměstnával, že se ani nepozastavil nad tím, co „večeře a drink“ skutečně znamenalo pro dvojici dospělých lidí. „Dobře,“ přiznal, „řekněme, že je to rande. Ehm... co mám dělat?“

„To se ptáš mě? Nejsem tak docela expert.“ Maya se křivě usmála. „Promluv si s ní. Víc ji poznej. A prosím tě, pro lásku boží, snaž se být zajímavý.“

Reid se uchechtl a zakroutil hlavou. „Slyším dobře? Já jsem nesmírně zajímavý. Kolik znáš lidí, kteří dokážou podat celou přednášku o Bulavinově povstání?“

„Jenom jednoho.“ Maya obrátila oči v sloup. „A prosím tě, nedávej jí přednášku o Bulavinově povstání.“

Reid se uchechtl a svou dceru objal.

„To zvládneš,“ ujistila ho.

„Ty taky,“ řekl. „Zavolám pana Thompsona, aby sem na chvíli zašel...“

„Ne, tati!“ Maya se vymanila z jeho objetí. „No tak. Je mi šestnáct. Dokážu na Saru pár hodin dohlédnout.“

„Mayo, moc dobře víš, jak důležité pro mě je, abyste vy dvě nebyly samotné —“

„Tati, páchne po motorovém oleji a jediné, o čem chce mluvit, jsou ‚staré dobré časy‘ u námořnictva,“ řekla podrážděně. „Nic se nestane. Budeme jít pizzu a dívat se na film. Než se vrátíš, Sara bude v posteli. Budeme v pohodě.“

„Stejně si myslím, že by měl pan Thompson přijít —“

„Může nás špehovat skrz okno, jako obvykle. Budeme v pořádku. Slibuju. Máme spolehlivý bezpečnostní systém, přídatné zámky na každých dveřích a moc dobře vím o té zbrani, kterou máš schovanou u vchodu —“

„Mayo!“ zvolal Reid. Jak se o tomhle dozvěděla? „Ať tě ani nenapadne na ni sahat, rozumíš?“

„Nedotknu se jí,“ řekla. „Jen konstatuju. Víím, že tam je. Prosím. Nech mě dokázat, že to zvládnou.“

Reidovi se myšlenka, že budou jeho dcery doma samy, ani trochu nelíbila, ale Maya prakticky žadonila. „Zopakuj mi únikový plán,“ řekl.

„Úplně celý?!“ zaprotestovala.

„Úplně celý.“

„Fajn.“ Přehodila si vlasy přes rameno, jak to obvykle dělala, když byla něčím otrávená. Obrátila oči ke stropu a začala monotónním hlasem recitovat plán, který Reid zavedl krátce poté, co se přestěhovali do nového domu. „Pokud kdokoliv přijde ke vchodu, nejdřív se musím ujistit, že je alarm zapnutý a dodatečný zámek a řetízek jsou zamčené. Pak se podívám kukátkem a ověřím, jestli je to někdo, koho znám. Pokud ne, zavolám pana Thompsona a nechám ho, aby to nejdřív prověřil.“

„A pokud to je někdo, koho znáš?“ pobídl ji.

„V takovém případě,“ drmolila Maya dál, „se podívám bočním oknem – opatrně – a zkontroluju, jestli s nimi není ještě někdo. Pokud ano, zavolám pana Thompsona, aby to prověřil.“

„A pokud se sem někdo bude snažit dobývat?“

„V takovém případě půjdeme do sklepa a schováme se v posilovně,“ recitovala. Jednou z prvních renovací, které Reid udělal, když se přistěhovali, bylo to, že nechal dveře, které vedly do malé

místnosti ve sklepě, vyměnit za nové s ocelovým jádrem. Měly tři těžké zámky a panty z hliníkové slitiny. Byly neprůstřelné a protipožární a technik ze CIA, který jim je nainstaloval, tvrdil, že vydrží minimálně tucet ran beranidlem. Efektivně tak proměnily malou posilovnu v nouzový bunkr.

„A pak?“ zeptal se.

„Nejdřív zavoláme pana Thompsona,“ řekla, „a pak na tísňovou linku. Pokud si s sebou zapomeneme vzít telefony nebo se k nim nemůžeme dostat, ve sklepě je pevná linka s předprogramovaným číslem.“

„A pokud se někdo dostane do domu a vy nebudete moct do sklepa?“

„V takovém případě se pokusíme doběhnout k nejbližšímu východu,“ drmolila Maya. „Jakmile budeme venku, uděláme co největší povyk.“

Thompson měl spoustu vlastností, ale chabý sluch k nim nepatřil. Jednoho večera se Reid s děvčaty díval v televizi na akční film. Měli zesílený zvuk a pan Thompson přiběhl k nim v domnění, že slyšel výstřely ze zbraně s tlumičem.

„Ale vždycky bychom u sebe měly mít telefony pro případ, že budeme muset zavolat, jakmile se dostaneme z domu a někam do bezpečí.“

Reid souhlasně přikývl. Odrecitovala mu celý únikový plán – až na jeden malý, ačkoliv zásadní detail. „Na něco jsi zapoměla.“

„Ne, nezapoměla,“ zamračila se.

„Jakmile budete někde v bezpečí a potom, co zavoláte panu Thompsonovi a na tísňovou linku...?“

„Aha, jasně. Pak ihned zavoláme tobě a řekneme ti, co se stalo.“

„Dobře.“

„Dobře?“ Maya pozvedla obočí. „Dobře, jako že nás aspoň jednou necháš samotné?“

Pořád se mu to nelíbilo. Ale bylo to jen na pár hodin a Thompson bude hned vedle. „Ano,“ řekl nakonec.

Maya si odlehčeně vydechla. „Děkuju. Budeme v pohodě, přísahám.“ Znovu ho letmo objala. Otočila se a zamířila ke schodům dolů, ale pak ji něco napadlo. „Mohla bych se zeptat ještě na jednu otázku?“

„Jistě. Ale nemůžu ti slíbit, že na ni odpovím.“

„Plánuješ zase začít... cestovat?“

„Aha.“ Opět ho její otázka zaskočila. CIA mu znovu nabídla jeho práci – ve skutečnosti se sám ředitel Národní zpravodajské služby dožadoval toho, aby byl Kent Steele povolán do své funkce – ale Reid jim zatím neodpověděl a agentura se zatím odpovědi nedožadovala. Po většinu času se na to snažil vůbec nemyslet.

„Já... skutečně rád bych řekl, že ne. Ale pravda je taková, že ještě nevím. Zatím jsem se tak úplně nerozmyslel.“ Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „Co by sis myslela o tom, kdybych začal?“

„Chceš znát můj názor?“ zeptala se překvapeně.

„Ano, chci. Upřímně jsi jedna z nejchytřejších lidí, které znám a na tvém názoru mi hodně záleží.“

„No, myslím... na jednu stranu je to dost cool, vzhledem k tomu, co teď vím —“

„Co si myslíš, že víš,“ opravil ji Reid.

„Ale taky je to dost děsivý. Víím, že existuje celkem velká možnost, že tě můžou zranit nebo... nebo hůř.“ Maya byla dlouhou chvíli zticha. „Líbí se ti to? Pracovat pro ně?“

Reid jí neodpověděl přímo. Měla pravdu; to martyrium, kterým si prošel, bylo děsivé, a víc než jednou mu šlo o holý život, ale taky šlo o život jeho dvěma dcerám. Nedokázal by se vypořádat s tím, kdyby se jim něco stalo. Ale tvrdá pravda – a taky jeden z větších důvodů, proč se snažil v poslední době tak zaměstnat – byla, že se mu to líbilo a chybělo mu to. Kent Steele toužil po akci. Určitou dobu, když to všechno začalo, tuhle svou část považoval za úplně jinou osobu, ale to nebyla tak docela pravda. Kent Steele bylo krycí jméno. On po tom toužil. Jemu to chybělo. Bylo to jeho součástí, stejně

jako učení a vychovávání jeho dvou dcer. Ačkoliv byly jeho vzpomínky zamlžené, bylo to součástí jeho samého, jeho identity, a kdyby tuhle část neměl, cítil by se jako profesionální sportovec, který utrpěl zranění, jež mu ukončilo kariéru: a spolu s tím přicházela i otázka: Kdo bez toho jsem?

Nemusel odpovídat nahlas. Maya to dokázala vyčíst v jeho nepřítomném pohledu.

„Jak že se jmenuje?“ zeptala se najednou a změnila tak téma.

Reid se ostýchavě usmál. „Maria.“

„Maria,“ zopakovala zamyšleně. „Dobře. Užij si rande.“ Maya zamířila po schodech dolů.

Než ji Reid následoval, probleskla mu hlavou ještě jedna myšlenka. Otevřel horní šuplík svého šatníku a zašátral v něm, dokud nenašel, co hledal – starou lahvičku drahé kolínské, kterou nepoužil už dva roky. Kate ji měla ráda. Přičichl si k rozprašovači a ucítil, jak mu po páteři přeběhl mráz. Byla to známá, silná vůně, která s sebou přinesla záplavu vzpomínek.

Šplíchl si trochu na zápěstí a poklepal si jím krk. Vůně byla silnější, než jak si ji pamatoval, ale příjemná.

Pak – mu zorným polem proběhla další vzpomínka.

Kuchyně ve Virginii. Kate se zlobí, ukazuje na něco na stole. Není jen naštvaná – je vyděšená. „K čemu máš tohle, Reide?“ ptá se vyčítavě. „Co kdyby to našla některá z holek? Odpověz!“

Zatřepal hlavou, aby se té vzpomínky zbavil dřív, než se stačila proměnit v migrénu, ale ani tak nebyla o nic méně znepokojivá. Nedokázal se rozpomenout, kdy nebo proč se tahle hádka odehrála; s Kate se hádali jen zřídka a v jeho vzpomínce vypadala vystrašeně – buď z toho, o čem se hádali, nebo přímo z něj. Nikdy jí nezavdal jediný důvod, aby z něj měla strach. Alespoň ne podle toho, co si pamatoval...

Najednou si uvědomil další věc a ruce se mu roztřáslly. Nemohl si tuhle vzpomínku vybavit, což znamenalo, že mohla být jedna z těch, které potlačil paměťový supresor. Proč by ale jakoukoliv vzpomínku na Kate mazali společně s těmi na agenta Zero?

„Tati!“ zavolala na něj Maya zezdola. „Přijdeš pozdě!“

„Jasně,“ zabručel, „už jdu.“ Bude se muset smířit s faktem, že buď najde řešení svého problému, nebo se mu budou vzpomínky čas od času nečekaně, a ne zrovna snadno, vracet a mást ho.

S takovým faktem se ale bude moct smířit později. V danou chvíli musel dodržet jistý slib.

Sešel dolů po schodech, dal oběma dcerkám pusku na temeno a zamířil ven k autu. Než však přešel příjezdovou cestu, ujistil se, že Maya po jeho odchodu nastavila alarm. Až pak nasedl do jejich stříbrného SUV, které koupil jen před pár týdny.

Ačkoliv byl dost nervózní a zároveň se těšil, až Mariu znovu uvidí, pořád nedokázal setřást ten nepříjemný pocit strachu, který se mu usadil v žaludku. Pokud ho události minulého měsíce něčemu naučily, bylo to především to, že hrozby a nebezpečí pro něj nebyly nedostatkové zboží a spousta z nich jen čekala, až ho uvidí trpět.

Třetí kapitola

„Tak, jak se dnes cítíme, pane?“ zeptala se sestra na noční směně zdvořile, když vešla do jeho pokoje. Věděl, že se jmenuje Elena a že je Švýcarka, ačkoliv k němu mluvila anglicky s mírným přízvukem. Byla mladá a drobné postavy, většina by ji mohla dokonce považovat za pohlednou a docela veselou.

Rais neodpověděl. Nikdy neodpovídal. Jen ji pozoroval, jak na stoleček vedle jeho postele pokládá plastový kelímek a dává se do opatrného prohlížení jeho zranění. Věděl, že její zdánlivá radost je jen nadměrná kompenzace skrývaného strachu. Věděl, že v jeho pokoji byla nerada i navzdory dvěma ozbrojeným strážníkům za jejími zády, kteří bedlivě sledovali každý jeho pohyb. Nerada ho ošetřovala, dokonce s ním i nerada mluvila.

Stejně jako všichni ostatní.

Elena mu opatrně prohlédla zranění. Viděl na ní, že takhle blízko něj byla značně nervózní. Věděli, co udělal. Že zabíjel ve jménu Amuna.

A jejich strach by ještě vzrostl, kdyby věděli, kolik jich bylo, pomyslel si jízlivě.

„Hezky se nám hojíte,“ řekla mu. „Rychleji, než by se dalo čekat.“ Říkala mu to každou noc a on si to vykládal jako: „Doufám, že už brzo odejdeš“.

To pro Raise nebylo dobré znamení. Protože až bude dostatečně zdravý na to, aby ho propustili, pravděpodobně ho pošlou do nějaké příšerné díry v zemi v některé z černých zón CIA uprostřed pouště, aby tam utržil ještě víc zranění, až ho budou vyslýchat a tahat z něj informace.

Jako Amun, přetrváme. Po více než deset let jeho života byla tohle jeho mantra. Teď už však neplatila. Podle toho, co se Rais dozvěděl, Amun zanikl; jejich plán v Davosu selhal, vůdcové byli buď zadrženi nebo zabiti a každá bezpečnostní agentura na světě věděla o jejich znamení, glyfu Amuna, který si jeho členové vypalovali do kůže. Rais se nesměl dívat na televizi, ale všechny tyhle novinky získal od ozbrojených policistů, kteří se spolu často bavili (a velmi zdlouhavě, což Raise obvykle ještě víc otravovalo).

On sám si znamení vyřezal, než ho dovezli do nemocnice v Sionu, ale ukázalo se, že to udělal zbytečně; věděli, kým je, a znali alespoň část toho, co udělal. Na paži mu po jeho znamení zůstala jen klikatá, zkrabacená růžová jizva, která mu denně připomínala, že Amun už není. A proto se změnila i jeho mantra.

Přetrvám.

Elena vzala ze stolku plastový kelímek s ledovou vodou a brčkem. „Chtěl byste se trochu napít?“

Rais neodpověděl, ale mírně se předklonil a pootevřel rty. Obezřetně mu k nim přisunula brčko, paže zcela natažené a ohnuté v loktech, tělo zakloněné dozadu v mírném náklonu. Měla strach; před čtyřmi dny se pokusil kousnout doktoru Gerberovou. Jeho zuby ji sotva škrábly do krku, ani neprošly kůží, ale přesto mu to od jednoho z jeho strážných zajistilo slušnou ránu do čelisti.

Tentokrát se Rais o nic nepokoušel. Nasával brčkem dlouhé, pomalé doušky, vychutnával si strach té ženy a nervozitu dvou policistů, kteří ho pozorovali zpoza jejích zad. Když skončil, znovu se opřel. Sestra si slyšitelně oddechla.

Přetrvám.

Za poslední čtyři týdny zvládl překonat mnohé. Překonal nefrektomii, s jejíž pomocí mu odstranili probodnutou ledvinu. Překonal druhý zákrok, kdy mu odoperovali část potrhaných jater. Překonal třetí výkon, kterým se ujišťovali, že žádný z jeho základních orgánů nebyl poškozen. Překonal několik dní na jednotce intenzivní péče, než ho přesunuli na chirurgické oddělení, ale ani jednou nevstal z postele, ke které měl připoutaná obě zápěstí. Zdravotní sestry ho otáčely, vyměňovaly mu podložní mísu a celkově mu zajišťovaly co největší pohodlí, ale nikdy mu nedovolili vstát a pohybovat se o samotě.

Sedm bodných ran v jeho zádech a jednu v hrudi mu zašili a, jak mu opakovaně připomínala noční sestra Elena, hezky se hojily. S poškozenou nervovou tkání však doktoři zmohli pramálo. Někdy přestal cítit celá záda až po ramena a sem tam dokonce až k bicepsům. V těch chvílích necítil nic, jako by tyhle části jeho těla vůbec nepatřily k sobě.

Jindy se s němým křikem probouzel z tvrdého spánku, když ho začala z ničeho nic spalovat šířavá bolest nemilosrdná jako hromobití. Nikdy netrvala dlouho, ale byla akutní, intenzivní a přicházela v nepravidelných intervalech. Doktoři ji nazývali „záškuby“, vedlejší efekt, který se někdy dostavoval u pacientů s rozsáhlým poškozením nervů, jako bylo to jeho. Ujišťovali ho, že tyhle záškuby mohou časem zmizet a úplně přestat, ale nedokázali říct, kdy se to stane. Namísto toho mu říkali, že má štěstí, že má v pořádku míchu. Říkali mu, že má štěstí, že to celé vůbec přežil.

Jasně, štěstí, pomyslel si hořce. Štěstí, že se uzdravoval jen proto, aby ho pak předali do spárů CIA a do jejich černé zóny. Štěstí, že všechno, pro co pracoval, se rozpadlo během jednoho dne. Štěstí, že ho ne jednou, ale už dvakrát přemohl Kent Steele, muž, kterým pohrdal, kterého každým coulem nenáviděl.

Přetrvám.

Než Elena odešla z jeho pokoje, ještě německy poděkovala dvěma strážníkům a slíbila, že jim přinese kávu, až se později vrátí. Jakmile byla pryč, policisté se odebrali na svá místa před dveřmi, které byly celou dobu otevřené, a vrátili se ke své konverzaci o nedávném fotbalovém zápase. Rais byl v němčině docela zblhlý, ale některé aspekty nářečí švýcarské němčiny a rychlost, se kterou mluvili, ho čas od času mátlý. Policisté na denní směně obvykle konverzovali v angličtině, což byl způsob, kterým se k němu donesla většina novinek o tom, co se dělo mimo jeho nemocniční pokoj.

Oba muži byli členové Švýcarské federální policie, která vydala rozkaz, aby u jeho pokoje za každých okolností stáli dva strážníci, dvacet čtyři hodin denně. Střídali se po osmihodinových směnách, přičemž v pátky a o víkendech vídal úplně jiné tváře. Vždycky však byli dva. Vždycky. Pokud si jeden z policistů potřeboval odskočit nebo si zajít pro něco k jídlu, nejdřív vždy zavolali dolů, aby přišel jeden z nemocničních hlídačů a počkal, až se daný ze strážníků vrátí. Většina pacientů by za jeho podmínek a v takové fázi uzdravování byla přesunuta na traumatologické oddělení, ale Rais zůstal v nemocnici. Bylo to více zabezpečené zařízení s uzamčenými jednotkami a ozbrojenou ochrankou.

Vždycky byli dva. Vždycky. A Rais se rozhodl, že by to mohl využít ve svůj prospěch.

Na plánování svého útěku měl spoustu času, obzvláště v posledních několika dnech, když mu snížili dávku léků a on mohl konečně uvažovat jasně. V hlavě si zas a znovu přehrával několik scénářů. Zapamatoval si časové rozvrhy a odposlouchával konverzace. Nebude trvat dlouho a odpojí ho – je to jen otázka nanejvýš několika dní.

Musel jednat. A rozhodl se, že to udělá dnes v noci.

Za ty týdny na stráži před jeho dveřmi přestali jeho strážníci být patřičně ostražití. Nazývali ho „teroristou“ a věděli, že je zabiják, ale až na ten nepatrný incident s doktorkou Gerberovou před pár dny Rais nedělal nic jiného, než jen většinou bez pohybu tiše ležel a nechal personál vykonávat své povinnosti. Když u něj v pokoji zrovna nikdo nebyl, strážníci mu sotva věnovali víc pozornosti, než bylo nutno, což znamenalo, že se na něj jen čas od času podívali.

Tu doktorku se nesnažil kousnout kvůli zlosti nebo nějakému postrannímu úmyslu. Udělal to z nutnosti. Doktorka Gerberová se nad ním nakláněla a prohlížela mu ránu na ruce, tu, kde si vyřezal znamení Amuna – a Raisovi o prsty připoutané ruky zavadila kapsa doktorčina bílého pláště. Ohnal se po ní, klapl čelistmi a doktorka se zaklonila, aby se vyhnula zubům, které ji škrábly do krku.

A Raisovi v pěsti zůstalo pevně sevřené plnicí pero.

Jeden z policistů, který byl zrovna u Raise na stráži, mu za to uštědřil solidní ránu do obličeje a ve chvíli, kdy se tak stalo, Rais zasunul pero pod příkrývku a schoval ho pod levým stehnem. Tam zůstalo skryté tři dny až do včerejší noci. Vytáhl ho, zatímco si strážníci na chodbě před jeho dveřmi o něčem povídali. Aniž by viděl na to, co dělá, jednou rukou pero otevřel a vyjmul náplň. Postupoval

pomalu a metodicky, aby se inkoust nerozlil. Pero bylo provedené v klasickém stylu se zlatou špičkou a nebezpečně vyhlížejícím hrotem. Tuhle polovinu zasunul zpátky pod příkrývku. Druhá polovina měla zlatou sponu, se kterou palcem viklal tak dlouho, dokud se neulomila.

Kvůli poutům, kterými měl připoutané levé zápěstí, se nemohl téměř vůbec pohybovat, ale pokud ruku hodně natáhl, mohl se dotknout několika centimetrů stolku vedle své postele. Jeho deska byla jednoduchá a hladká, ale spodek byl hrubý jako smirkový papír. Během čtyř vyčerpávajících, bolestných hodin předešlé noci Rais tiše brousil sponu pera tam a zpět podél spodní strany stolu, opatrně, aby nedělal moc hluku. S každým pohybem se bál, aby mu spona nevyklouzla z prstů nebo aby si strážní nevšimli, že se hýbe, ale v jeho pokoji byla tma a oba policisté byli pohroužení do konverzace. Rais pracoval a pracoval, dokud sponu neobrousil do jehlovité špičky. Pak ji znovu schoval pod příkrývku k druhé části pera.

Z útržků konverzací zjistil, že dnes v noci budou na chirurgickém oddělení tři sestry. Mezi ně patřila Elena a další dvě, které budou v případě potřeby k dispozici. Tyhle tři spolu s jeho strážnými znamenalo dohromady alespoň pět lidí, se kterými se bude muset vypořádat, maximálně pak sedm.

Nikdo z nemocničního personálu neměl návštěvy jeho pokoje rád, jelikož věděli, co byl zač, takže ho moc často nekontrolovali. A teď, když Elena přišla a zase odešla, Rais věděl, že má něco mezi šedesáti a devadesáti minutami, než by se mohla vrátit.

Levou paži měl připoutanou klasickými nemocničními popruhy, které profesionálové někdy nazývali také „čtyřklipka“. Byl to měkký modrý popruh kolem jeho zápěstí s těsným bílým nylonovým proužkem na sponu. Druhý konec byl připevněný k ocelovému zábradlí jeho postele. Vzhledem k závažnosti jeho zločinů byla jeho pravá ruka připoutaná pouty.

Dvojice strážných před jeho dveřmi se bavila německy. Rais bedlivě poslouchal; ten vlevo se jmenoval Luca a stěžoval si, že jeho žena začala přibírat. Rais si málem posměšně odfrkl; Luca sám měl ke štíhlé postavě pěkně daleko. Ten druhý jménem Elias byl naopak ve formě, ale pil kávu v dávkách, které by měly být pro většinu lidí smrtelné. Každou noc během devadesáti minut až dvou hodin Elias volal nahoru nočního nemocničního hlídače, aby se mohl jít osvěžit. Elias si pak zašel ven na cigaretu, což znamenalo, že s přestávkou na záchod byl obvykle pryč osm až jedenáct minut. Rais posledních několik nocí strávil tichým počítáním vteřin během Eliasovy nepřítomnosti.

Taková příležitost byla dost těsná, ale na to byl připraven.

Sáhl pod pokrývku pro naostřenou sponku z pera a přidržel ji mezi konečky prstů levé ruky. Pak ji velice opatrně přehodil obloukem přes své tělo. Šikovně mu přistála na dlani pravé ruky.

Pak přišla ta nejtěžší část jeho plánu. Natáhl zápěstí tak, aby byl řetěz pout napnutý, a v takové poloze zkroutil zápěstí a přes železné zábradlí postele zasunul naostřenou špičku sponky do klíčové dírky pout. Bylo to těžké a nešikovné, ale nebylo to poprvé, co se snažil dostat z pout; věděl, že mechanismus uvnitř nich byl navržený tak, aby se téměř každá pouta dala odemknout univerzálním klíčem. Také věděl, že vnitřní systém zámku fungoval na jednoduchém nastavení klapek. Řetěz však musel udržovat napnutý, aby pouta nezačala rachotit o zábradlí a neupozornila tak jeho stráž.

Téměř dvacet minut strávil kroucením a otáčením proloženými krátkými přestávkami, aby ulevil svým rozbolavělým prstům a mohl se pak zase pustit do práce. Konečně zámek cvaknul a pouta se otevřela. Rais je opatrně odháknul ze zábradlí.

Jednu ruku měl volnou.

Natáhl ruku a zběžně odjistil přezku popruhu na levé ruce.

Obě ruce měl volné.

Uložil sponku zpět pod příkrývku a vytáhl horní polovinu pera, kterou pevně sevřel v dlani tak, aby mu z ní vyčuhovala jen ostrá špička.

Mladší z policistů před jeho dveřmi náhle vstal. Rais zadržel dech a předstíral spánek. Elias nahlédl dovnitř, aby ho zkontroloval.

„Mohl bys zavolat Francise?“ řekl Elias německy. „Musím na hajzl.“

„Jasně,“ řekl Luca a zívł. Přes vysílačku zavolal dolů nočnímu nemocničnímu hlídači, který obvykle stál za pultem na prvním podlaží. Rais viděl Francise několikrát; byl to starší, hubený chlapík, kterému mohlo táhnout na šedesát nebo mu už šedesát bylo. Měl u sebe zbraň, ale jeho pohyby byly pomalé.

Přesně v tohle Rais doufal. Ve svém stavu, kdy se stále zotavoval, se mu nechtělo stanout proti tomu mladému policistovi.

O tři minuty později přišel Francis ve své bílé uniformě a černé kravatě a Elias vyrazil k toaletám. Dva muži přede dveřmi si vyměnili pár zdvořilostních frází a Francis s těžkým povzdechem zaujal Eliasovo místo na plastové židli.

Čas jednat.

Rais opatrně sklouznul na kraj postele a položil chodidla na studenou dlažbu. Už to byla nějaká doba, co naposledy používal svoje nohy, ale věřil si. Věřil, že mu svaly nezakrněly do takové míry, aby nezvládly to, na co je potřeboval.

Opatrně a potichu se postavil – a pak se mu podlomila kolena. Zachytil se za okraj postele, aby neupadl, a vrhl pohled k otevřeným dveřím. Nikdo nepřišel; konverzace pokračovala. Ani jeden z mužů nic neslyšel.

Rais roztreseně stál, popadal dech a pokusil se udělat několik tichých kroků. Nohy měl sice slabé, ale vždycky dokázal najít sílu na to, co zrovna potřeboval udělat – a teď potřeboval být silný. Jeho nemocniční košile byla na zádech otevřená a volně kolem něj povlávala. Takový neslušný oděv by mu jen překážel, takže si ho strhl a stál v nemocničním pokoji bez ostychu úplně nahý.

S hrotem propisky sevřeným v pěsti se postavil těsně vedle otevřených dveří a pak tiše zapískal.

Oba z mužů ho zjevně slyšeli, jelikož se ozvalo zaskřípání židlí, když vstali ze svých míst. Ve dveřích se objevil Luca a nakoukl dovnitř.

„Mein Gott!“ zašeptal, když zběžně vstoupil dovnitř a všiml si prázdné postele.

Francis ho následoval, ruku položenou na rukojeti zbraně.

Jen co starší z mužů překročil práh, Rais vyskočil kupředu. Vrazil hrot propisky do Lucova hrdla a zakroutil s ním, aby mu přetrhl krční tepnu. Z otevřené rány vystříkla krev a hojně potřísnila protější stěnu.

Pustil propisku a přiskočil k Francisovi, který se pokoušel vtasit svou zbraň. Odklapnout, tasit, odjistit, zamířit – reakce starého strážného byly pomalé a stály ho několik drahocenných sekund, které jednoduše neměl k dispozici.

Rais mu uštědřil dvě rány, jednu směrem nahoru těsně pod pupek, okamžitě následovanou druhou přesně na solar plexus. První ho přinutila zprudka se nadechnout, zatímco druhá mu vyrazila dech a ten náhlý, šokující efekt, který to mělo na zmatené tělo, bylo rozmazané vidění a někdy ztráta vědomí.

Francis zaklopýtal a klesl na kolena. Rais se prosmýkl za něj a jedním plynulým pohybem zlomil strážníkovi vaz.

Luca se držel za krk, ze kterého mu nezadržitelně tekla krev, a vydával ze sebe bublavé zvuky. Rais to sledoval a počítal do jedenácti vteřin, dokud muž neztratil vědomí. Bez zastavení krvácení zemře ani ne do minuty.

Rychle oba strážníky zbavil zbraní a položil je na postel. Další část jeho plánu nebude jednoduchá; musel se proplížít chodbou, aniž by ho někdo spatřil, dostat se k šatně a najít si nějaké oblečení. Nemohl nemocnici opustit ve Francisově nezaměnitelné uniformě nebo v té, kterou měl na sobě zkrvavený Luca.

Někde na konci chodby zaslechl mužský hlas a ztuhl.

Byl to ten druhý policista, Elias. Tak brzy? Raisovi se začalo úzkostně stahovat hrdlo. Pak uslyšel druhý hlas – noční sestra Elena. Elias si nejspíš odpustil pauzu na cigaretu, aby si mohl popovídat s tou hezkou mladou sestřičkou a teď oba mířili chodbou k jeho pokoji, kolem kterého projdou během několika málo vteřin.

Byl by radši, kdyby Elenu nemusel zabít. Ale pokud by si měl vybrat mezi svým a jejím životem, zemřít by musela ona.

Rais popadl jednu ze zbraní, které položil na postel. Byl to Sig P220, černý, ráže.45. Vzal ji do levé ruky. Váha zbraně mu připadala známá a vítaná, jako bývalá milenka. Pravou rukou vzal otevřenou část pout. A pak čekal.

Hlasy na chodbě utichly.

„Luco?“ zavolal Elias. „Francisi?“ Mladý policista odklapl popruh pouzdra na zbraň, položil na ni ruku a vešel do potměšlého pokoje. Elena se plížila za ním.

Když Elias uviděl dva mrtvé muže na zemi, oči se mu rozšířily hrůzou.

Rais zasekl hák otevřeného klepeta z boku do krku mladého muže a pak jím trhl vzad. Kov se mu zakousl do zápěstí a rány na jeho zádech zahořely, ale snažil se tu bolest ignorovat, když mladému muži vytrhl hrdlo z krku. Vystříklo ohromné množství krve, která začala zabijákovi stékat po předloktí.

Levou rukou přitiskl Sig na Elenino čelo.

„Nekřič,“ řekl rychle a tiše. „Nepokoušej se vykřiknout. Budeš zticha a přežiješ. Jenom pípni a zemřeš. Rozumíš?“

Eleně z hrdla uniklo malé zapísknutí, když se pokoušela udusit výkřik, který se jí z něj dral. Přikývla, ale oči se jí zalily slzami. Elias dopadl obličejem na dlážděnou podlahu.

Prohlédl si ji od hlavy k patě. Byla drobná, ale její šaty byly volné a v pase elastické. „Vysvleč se,“ řekl jí.

Elena otevřela ústa hrůzou.

Rais si odfrkl. Jejímu zmatení však rozuměl; konec konců byl stále nahý. „Nejsem tenhle typ monstra,“ ujistil ji. „Potřebuju oblečení. A nebudu to opakovat.“

Mladičká žena si roztřeseně přetáhla přes hlavu horní část oděvu a pak shodila na zem kalhoty. Přetáhla je přes bílé nemocniční boty, kterými stála v kaluži Eliasovy krve.

Rais je vzal a nešikovně si je jednou rukou oblékl; ve druhé stále držel Sig, kterým mířil na Elenu. Nemocniční oděv byl vcelku pohodlný a kalhoty trochu krátké, ale budou stačit. Zastrčil si zbraň dozadu za pás kalhot a druhou si vzal z postele.

Elena tam stála jen ve spodním prádle a rukama si objímala tělo. Rais si toho všiml, sebral svou nemocniční košili a podal jí ji. „Zakryj se. Pak si lehni na postel.“ Když udělala, co po ní chtěl, našel u Lucova opasku svazek klíčů a odemkl si druhé klepeta pout. Pak přehodil řetěz kolem jednoho ze železných zábradlí a spoutal Eleně ruce.

Klíčky položil na nejzazší konec nočního stolku mimo její dosah. „Jakmile budu pryč, někdo sem přijde a pomůže ti,“ řekl jí. „Ale nejdřív mám pár otázek. Potřebuju, abys ke mně byla naprosto upřímná, protože jestli nebudeš, vrátím se sem a zabiju tě. Rozumíš?“

Horlivě přikývla, po tvářích se jí kutálely slzy.

„Kolik dalších sester je dnes na tomhle oddělení?“

„P-prosím, neubližujte jim,“ zakoktala se.

„Eleno. Kolik dalších sester je dnes na tomhle oddělení?“ zopakoval.

„D-dvě...“ popotáhla. „Thomas a Mia. Ale Tom má teď přestávku. Bude dole.“

„Dobře.“ Karta se jménem, kterou měl připnutou na hábitu, měla zhruba velikost kreditní karty. Na ní byla malá fotka Eleny a na druhé straně po celé délce černý pruh. „Je tohle oddělení v noci zamčené? A tvoje karta, funguje jako klíč?“

Přikývla a znovu popotáhla.

„Dobře.“ Zastrčil si druhou zbraň za opasek nemocničního oděvu a klekl si k Eliasovu tělu. Pak mu sundal obě boty a nazul si je. Byly celkem těsné, ale k útěku mu postačí. „Poslední otázka. Víš, čím sem přijel Francis? Ten noční hlídač?“ Rukou pokynul k tělu muže v bílé uniformě.

„Ne-nejsem si jistá. Myslím... myslím, že pickupem.“

Rais prořacoval Francisovy kapsy a z jedné vytáhl klíče. Bylo na nich tlačítko pro dálkové odemkání. To mu jen pomůže auto najít. „Děkuju za upřímnost,“ řekl jí. Pak utrl pruh z okraje nemocniční přikrývky a nacpal jí ho do pusy.

Chodba byla prázdná a silně osvětlená. zatímco se jí Rais plížil, v jedné ruce pevně držel Sig, ale nechával ho skrytý za zády. Na konci chodba ústila v širší prostor s pultem ve tvaru podkovy, která sloužil pro zdravotní sestry. Za ním na něj čekal východ. Za počítačem seděla zády k němu žena s kulatými brýlemi a tmavými vlasy vyčesanými do drdolu.

„Otoč se, prosím,“ řekl jí.

Žena se polekaně otočila a její oči padly na jejích pacienta/vězně v nemocničním oděvu, s jednou rukou od krve a se zbraní namířenou na ni. Ztratila dech a vypoučila oči.

„Ty musíš být Mia,“ řekl Rais. Ženě bylo s největší pravděpodobností čtyřicet, byla korpulentní a pod doširoka otevřenými očima měla tmavé kruhy. „Ruce nad hlavu.“

Udělala, co jí říkal.

„Co se stalo s Francisem?“ zeptala se tiše.

„Francis je mrtvý,“ řekl Rais apaticky. „Pokud se k němu chceš přidat, stačí udělat něco unáhleného. Pokud chceš žít, pozorně poslouchej. Teď odejdu tamtějšími dveřmi. Jakmile se za mnou zavřou, pomalu napočítáš do třiceti. Pak se vydáš do mého pokoje. Elena žije, ale bude potřebovat tvou pomoc. Potom můžeš udělat cokoli, co vás učili dělat v situaci, jako je tahle. Rozumíš?“

Sestra jednou pevně přikývla.

„Můžeš mi dát slovo, že se budeš přesně řídit mými pokyny? Ženy obvykle nezabývám, když se tomu můžu vyhnout.“

Znovu přikývla, pomaleji.

„Dobře.“ Obešel ostrůvek, mezitím vytáhl kartičku z obalu připevněného na prsou jeho trička a projel s ní skrz skener napravo od dveří. Malá kontrolka přeblikla z červené na zelenou a zámek cvaknul. Rais zatlačil do dveří a otevřel je. Ještě jednou se ohlédl na Miu, která se ani nepohnula a jen sledovala, jak se za ním zavírají dveře.

A pak se dal do běhu.

Proběhl chodbou a mezitím si Sig opět zastrčil vzadu za pásek. Po dvou seběhl schody do prvního patra, rozrazil boční dveře a vyběhl ven do švýcarské noci. Jako studená ranní sprcha ho ovanul chladný vzduch a na chvíli si dovolil zastavit, aby se mohl volně nadechnout.

Nohy se mu třáslly a hrozilo, že mu znovu vypovědí službu. Adrenalin z útěku rychle vyprchával a svaly měl pořád příliš zesláblé. Vytáhl z kapsy trička klíčky od Francisova auta a stiskl červené tlačítko. Alarm u SUV začal vřískat a světla se rozblikala. Rais ho rychle vypnul a rozběhl se k autu.

Věděl, že budou tohle auto hledat, ale sám ho dlouho používat nebude. Brzy mu nezbyde nic jiného, než se ho zbavit, najít nové oblečení a s ránem zamíří směrem k Hauptpostu, kde najde všechno, co potřebuje, aby mohl uniknout ze Švýcarska pod falešnou identitou.

A jakmile toho bude schopný, najde a zabije Kenta Steela.

Čtvrtá kapitola

Sotva Reid vyjel z příjezdové cesty před jeho domem, aby se setkal s Mariou, už volal Thompsonovi, aby dával pozor na jejich dům. „Rozhodl jsem se, že dám dnes večer holkám trochu prostoru,“ vysvětlil. „Nebudu pryč dlouho. Ale přesto, mohl byste mi na ně dávat pozor, kdyby se něco semlelo?“

„Jasná věc,“ souhlasil stařík.

„A, no, pokud by se dělo něco podezřelého, samozřejmě tam zajděte.“

„Jistě, Reide.“

„Však víte, pokud byste je neviděl nebo tak, můžete zaklepat na dveře nebo zavolat na pevnou linku...“

Thompson se zachechtal. „Nedělej si starosti, je mi to jasné. Jsou to teenageři. Čas od času potřebují trochu prostoru. Užij si rande.“

Pod bdělým dohledem pana Thompsona a s Mayiným odhodláním prokázat svou zodpovědnost si Reid myslel, že se může trochu uvolnit, jelikož věděl, že jeho dcery budou v bezpečí. Jedna jeho část samozřejmě věděla, že to byl jen další příklad jeho pokusu zaměstnat svou mysl. Tak jako tak o tom bude celý večer přemýšlet.

Musel využít GPS mapu na telefonu, aby to místo našel. Ještě stále se v Alexandrii a jejím okolí tolik nevyznal, ale Maria ano – díky tomu, že Langley a velitelství CIA bylo od ní nedaleko. Přesto však zvolila místo, na kterém taky nikdy nebyla. Nejspíš to udělala proto, aby, jak se říká, měl každý stejné podmínky.

Na cestě na místo setkání minul dvě odbočky, ačkoliv mu hlas z navigace říkal, kterou cestou se dát a kdy. Přemýšlel nad tím divným zábleskem z minulosti, který se mu už dvakrát objevil – nejdřív, když se ho Maya zeptala, jestli o něm Kate věděla, a pak, když ucítil kolínskou, kterou jeho zesnulá žena měla ráda. Hlodalo mu to v podvědomí, takže i když se snažil věnovat pozornost instrukcím z navigace, nikdy mu to nevydrželo dlouho.

Důvod, proč to celé bylo tak bizarní, byl, že každá vzpomínka na Kate byla v jeho mysli dokonale živá. Na rozdíl od Kenta Steela ho ona nikdy neopustila; pamatoval si, jak ji poznal. Pamatoval si na každé jejich rande. Pamatoval si na dovolené a na jejich první dům. Pamatoval si na jejich svatbu a narození jejich dcer. Dokonce si pamatoval i jejich hádky – nebo si to alespoň myslel.

Představa toho, že mohl jakkoliv malou část Kate ztratit, jím otřásla. Ten paměťový supresor měl prokazatelně vedlejší účinky, jako byly příležitostné bolesti hlavy přivozené neústupnou vzpomínkou – byla to experimentální procedura a způsob, jakým mu ten čip odstranili, měl do chirurgického zákroku daleko.

Co když mi vzali víc než jen vzpomínky na agenta Zero?

Ta myšlenka se mu ani trochu nelíbila. Celé to působilo jako domino; před nějakou dobou uvažoval o tom, jestli nemohl ztratit i nějaké vzpomínky na své dcery. A ještě horší na tom bylo, že neměl nejmenší šanci dozvědět se pravdu, aniž by si nechal zcela vrátit paměť.

Bylo toho na něj moc a cítil, že se mu v hlavě začíná rodit nová bolest. Aby se ozptýlil, zapnul rádio a zesílil zvuk.

Když zajel na parkoviště za restaurací, slunce už zapadalo. Byla to restaurace typu gastropub a jmenovala se Sklepení. Měl pár minut zpoždění. Rychle vystoupil z auta a poklusem oběhl budovu k přednímu vchodu.

Pak ztuhl na místě.

Maria Johanssonová byla Američanka se švédskými předky a mimo CIA byla veřejnosti známá jako účetní z Baltimoru – ačkoliv Reid si myslel, že by dobře uspěla spíš jako modelka pro titulky časopisů nebo alespoň na plakáty. Byla jen o pár centimetrů nižší než on, který měřil sto osmdesát, a měla dlouhé, rovné blond vlasy, které jí ve vlnách spadaly přes ramena. Její oči měly barvu břidlice,

ale její pohled byl nějakým způsobem intenzivní. Stála venku ve dvanácti stupních v jednoduchých šatech námořnické modré barvy s volným věčkovým výstřihem a bílým šalem přes ramena.

Zahlédla ho přicházet a rty se jí začaly roztahovat do úsměvu. „Čau. To už je let.“

„Já... páni,“ vyhrkl. „Myslím, ehm... vypadáš skvěle.“ Hlavou mu probleskla myšlenka, že Mariu nikdy předtím neviděl nalíčenou. Modré oční stíny jí ladily s šaty a její oči díky nim téměř zářily.

„Taky nevypadáš špatně,“ přikývla uznale nad jeho oděvem. „Nepůjdeme dovnitř?“

Díky, Mayo, pomyslel si. „Jo, jasně.“ Sáh po klice, otevřel dveře a přidržel je pro ni. „Ještě předtím mám jednu otázku. Co je sakra ‚gastropub‘?“

Maria se zasmála. „Řekla bych, že něčemu takovému by se dalo říkat zapadlý bar, jen s lepším jídlem.“

„Jasně.“

Uvnitř bylo útulno, jen možná trochu málo prostoru. Zdi byly cihlové, bez omítky, a nad hlavou jim čněly dřevěné trámy. Ze stropu visely retro žárovky, které vydávaly teplé tlumené světlo a vytvářely tak příjemnou atmosféru.

Proč jsem nervózní? pomyslel si, když se posadili. Znal tuhle ženu. Společně zabránili mezinárodní teroristické organizaci v zavraždění stovek, možná tisíců lidí. Ale tohle bylo jiné; tohle nebyla operace nebo mise. Tohle bylo pro potěšení. A to stačilo k tomu, aby v tom byl rozdíl.

Poznej ji, zazněla mu v hlavě Mayina slova. Buď zajímavý.

„Takže, jak to jde v práci?“ zeptal se nakonec. V duchu si nad svým vlažným pokusem jen frustrovaně povzdechl.

Maria pozvedla jeden koutek. „Měl bys vědět, že o tom vážně mluvit nemůžu.“

„Jasně,“ řekl. „Jak jinak.“ Maria byla aktivní agentkou CIA. I kdyby byl on sám v akci, nemohla by s ním sdílet podrobnosti své operace, pokud by také nebyl její součástí.

„A co ty?“ zeptala se. „Jak to jde v nové práci?“

„Není to zlý,“ přiznal. „Jenom pomáhám, takže je to na poloviční úvazek, pár lekcí týdně. Nějaké známkování a tak. Ale není to bůhví jak zajímavé.“

„A holky? Jak se mají?“

„Ehm... zvládají to,“ řekl Reid. „Sara o tom, co se stalo, vůbec nemluví. A Maya, ta právě...“ Zarazil se, než stačil vyrazit příliš. Důvěřoval Marie, ale současně nechtěl přiznat, že Maya velmi přesně uhodla, co je Reid zač a do čeho je zapletený. Tváře mu zrudověly a místo toho řekl: „Popichovala mě. Že jdu dnes na rande.“

„A ne snad?“ zeptala se Maria zčistajasna.

Reid cítil, jak mu tváře znovu zahořely. „Jo. Řekl bych, že jo.“

Znovu se usmála. Vypadalo to, že si jeho nesmělost užívá. V akci jako Kent Steele dokázal být sebevědomý, zdatný a rozvážný. Ale tady, ve skutečném světě, se cítil stejně neobratně, jak by se po dvou letech celibátu cítil kdokoliv jiný.

„A co ty?“ zeptala se. „Jak to zvládáš?“

„Jde to,“ řekl, „dobře.“ Jen co to vyslovil, zalitoval toho. Copak se snad od své dcery právě nenaučil, že upřímnost je nejlepší prostředek? „To byla lež,“ řekl hned. „Myslím, že to není úplně růžové. Snažím se zaměstnávat zbytečnými úkoly a hledám výmluvy, protože když se zastavím, byt jen na chvíli, a jsem sám se svými myšlenkami, vzpomenu si na jejich jména. Vidím jejich tváře, Mario. A nemůžu si pomoci, ale myslím si, že jsem neudělal dost, abych tomu zabránil.“

Věděla přesně, na co naráží – těch devět lidí, kteří zemřeli při výbuchu té jediné nálože, kterou Amun odpálil v Davosu. Maria se natáhla přes stůl a vzala ho za ruku. Její dotek mu paží vyslal příjemné mravenčení a uklidnil jeho nervy. Její prsty byly teplé a jemné.

„To je realita, které se musíme podívat zpříma do očí,“ řekla. „Nemůžeme zachránit všechny. Víím, že si nepamatuješ všechno jako Zero, ale pokud ano, věděl bys to.“

„Možná, že to nechci vědět,“ řekl tiše.

„Rozumím. Pořád se můžeme snažit. Ale myslet si, že můžeš spasit celý svět, je šílenství. Devět životů, Kente. Stalo se to a nejde to vzít zpět. Ale mohly to být stovky. Mohly to být tisíce. Takhle so na to musíš dívat.“

„A co když to nedokážu?“

„Pak... si najdi nějaký koníček, možná? Já pletu.“

Nedokázal se ubránit smíchu. „Pleteš?“ Nedokázal si při tom Mariu představit. Jak používá pletací jehlice ke zmrzačení nějakého vzbuřence? To jistě. Ale skutečné pletení?

Hrdě pozvedla bradu. „Ano, pletu. Nesměj se mi. Nedávno jsem upletla příkrývku, která je měkčí než cokoliv, co jsi v životě cítil. Co se ale snažím říct, je, že si máš najít koníček. Něco, co ti zaměstná jak ruce, tak hlavu. A co tvoje paměť? Někáký pokrok?“

Povzdechl si. „Ne tak docela. Nedělo se toho tolik, abych ji mohl procvičit. Pořád je to dost zašmodrchané.“ Odložil menu na stůl a protáhl si ruce. „Ale když už jsi to zmínila... Dneska se mi stalo něco zvláštního. Vrátil se mi útržek vzpomínky. O Kate.“

„Aha?“ Maria se kousla do rtu.

„Jo.“ Dlouhou chvíli byl zticha. „Mezi mnou a Kate, než odešla... bylo všechno v pořádku, ne?“

Mariiny břidlicově šedé oči se zaklesly do těch jeho. „Ano. Podle toho, co vím, to mezi vámi bylo vždycky skvělé. Opravdu tě milovala. A ty ji.“

Bylo pro něj těžké vystát její pohled. „Jo. Dobře.“ Sám sobě se zasmál. „Proboha, posloucháš mě? Jsem na rande a mluvím o své zesnulé ženě. Prosím tě, neříkej o tom mé dceři.“

„No tak.“ Její prsty přes stůl znovu našly ty jeho. „To je v pořádku, Kente. Chápu to. Je to pro tebe celé nové a zvláštní. Nejsem tady tak docela odborník, takže... nějak to spolu zvládneme.“

Její prsty stále spočívaly na těch jeho. Byl to příjemný pocit. Ne, víc než to – bylo to tak správně. Nervózně se uchechtl, ale jeho úsměv se vytratil, když si něco uvědomil; že ho Maria stále oslovovala Kente.

„Copak je?“ zeptala se.

„Ale nic. Jen jsem se zamyslel... ani nevím, jestli je Maria Johanssonová tvoje pravé jméno.“

Maria nesměle pokrčila rameny. „Mohlo by být.“

„To není fér,“ zaprotestoval. „Ty znáš moje.“

„Však neříkám, že to není moje pravé jméno.“ Užívala si to, hrála si s ním. „Vždycky mi můžeš říkat agent Marigold, pokud budeš chtít.“

Zasmál se. Marigold bylo krycí jméno, stejně jako jeho Zero. Případalo mu téměř směšné používat krycí jména, když se znali osobně – pak si ale uvědomil, že jméno Zero v mnohých, se kterými se setkal, vyvolávalo strach.

„Jaké bylo Reidiggerovo krycí jméno?“ zeptal se Reid tiše. Téměř ho ta otázka bolela. Alan Reidigger byl Kentův nejlepší přítel – ne, pomyslel si Reid, byl to můj nejlepší přítel – a nekonečně věrný člověk. Jediným problémem bylo, že si o něm Reid skoro nic nepamatoval. Všechny vzpomínky na Reidiggera zmizely po implantaci paměťového supresoru, který mu Alan zajistil.

„Nepamatuješ si to?“ Maria se nad tou myšlenkou mile usmála. „Alan ti dal přezdívku Zero, věděl jsi to? A ty jsi mu dal jeho. Bože můj, na tu noc jsem nevzpomínala roky. Byli jsme v Abú Dhabí, myslím, vraceli jsme se z operace a opili se v nějakém hotelovém baru. Řekl ti ‚Ground Zero‘ – tak se říká místu, kde vybuchla atomová bomba, protože jsi za sebou většinou nechával pěkný binec. To se pak zkrátilo jen na Zero a to ti zůstalo. A ty jsi mu říkal —“

Zazvonil telefon a přerušil její vyprávění. Reid se instinktivně podíval na svůj vlastní mobil, který ležel na stole, a čekal, že na displeji uvidí Mayino číslo.

„Jen klid,“ řekla, „to jsem já. Prostě to ignoruj...“ Podívala se na svůj telefon a obočí se jí znepokojeně stáhlo. „Vlastně, tohle je z práce. Vteřinku.“ Zvedla telefon. „Ano? M-hm.“ Její zasmušilý pohled se zvedl a setkal se s Reidovým. Dívala se mu do očí a obličej se jí ještě víc stahoval. Ať už jí ten druhý člověk říkal cokoliv, očividně to nebylo nic dobrého. „Rozumím. Dobře. Díky.“ Zavěsila.

„Vypadáš ustaraně,“ poznamenal. „Já vím, já vím, nemůžeš mluvit o práci a tak —“

„Utekl,“ zašeptala. „Ten zabiják ze Sionu, ten v nemocnici. Kente, dostal se ven před ani ne hodinou.“

„Rais?“ řekl Reid ohromeně. Na čele mu okamžitě vyrazil studený pot. „Jak?“

„Neznám podrobnosti,“ řekla chvatně a strčila telefon zpátky do psaníčka. „Mrzí mě to, Kente, ale musím jít.“

„Jasně,“ řekl tiše. „Rozumím.“ Po pravdě se sám cítil na míle daleko od jejich útulného stolku v malé restauraci. Ten zabiják, kterého Reid nechal napospas smrti – a to ne jednou, ale rovnou dvakrát – byl stále naživu a teď i na svobodě.

Maria vstala a než odešla, naklonila se přes stůl a přitiskla své rty na jeho. „Brzo si to zopakujeme, slibuju. Ale teď, povinnost volá.“

„Jistě,“ řekl. „Běž a najdi ho. A Mario? Buď opatrná. Je nebezpečný.“

„To já taky.“ Mrkla na něj a spěšně vyšla ven z restaurace.

Reid tam dlouhou chvíli sám jen tak seděl. Když přišla servírka, ani neslyšel, co říkala. Jen neurčitě mávl rukou, aby jí dal najevo, že je v pořádku. K tomu však měl daleko. Ani necítil ten závan nostalgie, když ho Maria políbila. Jediné, co cítil, byl uzel strachu, který se mu stahoval v břiše.

Muž, který věřil, že jeho osudem je zabít Kenta Steela, utekl.

Pátá kapitola

Adrian Cheval byl navzdory tomu, že večer již značně pokročil, stále vzhůru. Seděl na stoličce v kuchyni a zamlženými očima zíral do notebooku, který měl před sebou, zatímco jeho prsty divoce pobíhaly po klávesnici.

Zastavil se jen na nepatrnou chvíli a uslyšel, jak z podkroví schází Claudette. Její bosé nohy tiše tlapaly po kobercem potažených schodech. Jejich byt v Marseille byl malý ale útulný a nacházel se na konci tiché ulice pouhých pět minut chůze od pobřeží.

Jen o chvíli později periferním viděním zahlédl její drobnou figuru a ohnivě rudé vlasy. Položila mu ruce na ramena a přejela s nimi nahoru a pak dolů po jeho hrudi, až jí hlava spočinula na jeho lopatkách. „Mon chéri,“ zapředla. „Lásko. Nemůžu spát.“

„Ani já ne,“ odpověděl tiše francouzsky. „Musím toho hodně dodělat.“

Jemně ho kousla do ušního lalůčku. „Pověz mi o tom.“

Adrian ukázal na monitor, na kterém byla vyobrazená cyklická dvoušroubovice RNA varioly major – viru, který většina lidí znala pod názvem pravé neštovice. „Tehle druh ze Sibíře je... neuvěřitelný. Nikdy jsem nic takového neviděl. Podle mých výpočtů bude jeho virulence ohromná. Jsem přesvědčen, že jediná věc, která mu mohla zabránit ve vyhlazení lidstva před tisíci lety, byla doba ledová.“

„Novodobá Potopa.“ Claudette mu tiše vzdychla do ucha. „Za jak dlouho to bude připravené?“

„Musím tenhle druh zmutovat a zároveň zachovat jeho stabilitu a sílu,“ vysvětlil. „Nic jednoduchého, ale je to nezbytné. WHO jistě získala vzorky toho samého viru před pěti měsíci; nepochybuji, že už pracují na vakcíně, pokud ji už nedokončili. Náš virus musí být dostatečně unikátní na to, aby na něj jejich vakcína nefungovala.“ Takový proces se nazýval smrtící mutagenezí. Šlo o manipulaci s RNA vzorků viru, které získal na Sibíři, aby zvýšil virulenci a snížil inkubační dobu. Podle svých výpočtů Adrian předpokládal, že míra mortality zmutovaného viru variola major může dosáhnout až osmasedmdesáti procent – což bylo téměř třikrát tolik, co dokázaly přirozeně se vyskytující pravé neštovice, které byly Světovou zdravotnickou organizací vymýceny v roce 1980.

Po svém návratu ze Sibíře Adrian nejdříve navštívil Stockholm a použil občanku zesnulého studenta Renaulta, aby se dostal do univerzitních budov, kde se ujistil, že vzorky byly během jeho práce neaktivní. Nemohl se však pod identitou někoho jiného zdržovat dlouho, takže ukradl veškeré nezbytné vybavení a vrátil se do Marseille. Svou laboratoř si založil v nepoužívaném sklepe pod obchodem jednoho krejčího tři bloky od jejich bytu; ten milý starý krejčí věřil, že Adrian byl genetik, zkoumal lidskou DNA a nic jiného, a Adrian nechával dveře zamčené na visací zámek, když tam zrovna nebyl.

„Imám Khalil bude mít radost,“ vydechla mu Claudette do ucha.

„Ano,“ souhlasil Adrian tiše. „Bude mít radost.“

Většina žen by pravděpodobně nebyla zrovna nadšená, kdyby zjistila, že jejich druhá polovička pracuje se substancí natolik těkavou, jako je prudce nakažlivý druh pravých neštovic – ale Claudette nebyla jako většina žen. Byla vysoká pouhých sto šedesát dva centimetrů a vedle Adrianovy sto osmdesát centimetrů vysoké postavy vypadala drobně. Její vlasy měly barvu ohně a oči měla hluboké a zelené jako ta nejhustší džungle, se vznětlivou jiskrou.

Poznali se teprve před rokem, když byl Adrian úplně na dně. Právě ho vyloučili ze Stockholmské univerzity za pokus o získání vzorků vzácného enteroviru; toho samého, který teprve o pár týdnů dříve ukončil život jeho matky. V té době byl Adrian odhodlaný – dokonce posedlý – vyvinout lék, aby už nikdo netrpěl tak jako ona. Ale na fakultě ho odhalili a následně vyloučili.

Claudette ho našla v zapadlé ulici v kaluži vlastního zoufalství a zvratků, působením alkoholu napůl v bezvědomí. Vzala ho domů, umyla ho a dala mu pít. Druhého rána se Adrian probudil a uviděl na své posteli sedět překrásnou ženu, která mu s úsměvem řekla: „Vím přesně, co potřebuješ.“

Otočil se na kuchyňské stoličce, by jí byl tváří v tvář, a začal jí přejíždět rukama po zádech. I když seděl, byl téměř stejně vysoký jako ona. „Je zajímavé, že jsi zmínila Potopu,“ poznamenal. „Víš, někteří vzdělanci věří, že Potopa světa se skutečně stala, možná dokonce před zhruba sedmi až osmi tisíci lety... což je téměř v té samé době, kdy vznikl tenhle druh viru. Možná, že Potopa byla jen metaforou a byl to právě tenhle virus, který očistil svět od jeho hříchu.“

Claudette se mu zasmála. „Tvé neustálé snahy sjednotit vědu se spiritualitou mi nejsou vůbec cizí.“ Zlehka vzala jeho obličej do dlaní a políbila ho na čelo. „Ale stále nechápeš, že někdy je víra vše, co potřebuješ.“

Víra je vše, co potřebuješ. Přesně tenhle lék mu předepsala před rokem, když se probudil ze svého opileckého snění. Přijala ho a dovolila mu zůstat v jejím bytě, přesně v tom samém, který teď společně obývali. Než Adrian potkal Claudette, nevěřil v lásku na první pohled, ale jí se podařilo ovládnout jeho způsob myšlení. V průběhu několika měsíců ho seznámila s dogmaty Imáma Khalila, islámského svatého muže ze Sýrie. Nepovažoval se za sunnitu ani za šíitu, ale jednoduše vyznával Boha – dokonce do takové míry, že dovoloval své skromné sektě následovatelů, aby Ho nazývali, jak se jim zachce, jelikož Khalil věřil, že vztah každé osoby se svým stvořitelem je veskrze osobní. Khalil svého boha nazýval Alláh.

„Pojď si už lehnout,“ řekla mu Claudette a hladila ho po bradě hřbetem ruky. „Potřebuješ si odpočinout. Ale nejdřív... je ten vzorek připravený?“

„Ten vzorek,“ přikývl Adrian, „ano, mám ho.“

V nerezové krabičce se symbolem biologického nebezpečí byla mezi dvěma pěnovými kostkami uhnížděná jediná malinkatá skleněná ampulka, ne větší než nehet, ve které byl neprodyšně uzavřený aktivní virus. Samotná krabička pak nenápadně stála na lince v jejich kuchyni.

„Dobře,“ zapředla Claudette. „Protože čekáme hosty.“

„Teď?“ Adrian sundal ruce z jejího kříže. Nečekal, že se to stane tak brzy. „V tuhle hodinu?“ Byly téměř dvě hodiny ráno.

„Každou chvíli,“ řekla. „Složili jsme slib, má lásko, a musíme ho dodržet.“

„Ano,“ zašeptal Adrian. Měla pravdu, jako vždy. Sliby se nesmí porušit. „Jistě.“

Když se u dveří ozvalo strohé, těžké zaklepání, oba poskočili.

Claudette rychle odcupitala ke dveřím. Řetízek nechala zajištěný a pootevřela je jen na pár centimetrů. Adrian ji následoval a nahlédl jí přes rameno. Na druhé straně uviděl dva muže. Ani jeden nevypadal přátelsky. Neznal jejich jména a smýšlel o nich jen jako o „těch Arabech“ – ačkoliv podle toho, co věděl, mohli být Kurdové nebo dokonce Turkové.

Jeden z nich Claudette něco rychle arabsky řekl. Adrian nerozuměl; jeho arabština byla přinejlepším chabá, omezená na pár frází, které ho Claudette naučila, ale ona jednou přikývla, odjistila řetízek a nechala je vstoupit.

Oba byli vcelku mladí, něco přes třicet let, snědé tváře jim zastiňoval okázalý porost vousů. Na sobě měli klasické evropské oblečení, džíny a trika a světlé bundy vhodné pro chladný noční vzduch; Imám Khalil po svých vyznavačích nepožadoval žádný náboženský úbor. Ve skutečnosti po svém přesunu ze Sýrie preferoval, aby jeho lidé splynuli s davem, kdykoliv to bylo možné – z důvodů, kterým Adrian dobře rozuměl, vzhledem k tomu, pro co se tady ti dva muži zastavili.

„Chevale.“ Jeden ze Syřanů kývl na Adriana téměř se zbožnou úctou. „Dopředu? Řekni.“ Mluvil extrémně špatnou francouzštinou.

„Dopředu?“ zopakoval Adrian zmateně.

„Chtěl se tě zeptat, jak jsi pokročil,“ řekla Claudette jemně.

Adrian se usmál. „Jeho francouzština je příšerná.“

„Stejně jako tvoje arabština,“ opáčila Claudette.

Na tom něco bude, pomyslel si Adrian. „Řekni mu, že pokrok chce čas. Tahle práce vyžaduje pečlivost a trpělivost. Ale postupuji dobře.“

Claudette přetlumočila jeho zprávu do arabštiny a dvojice Arabů uznale přikývla.

„Malý kousek?“ zeptal se druhý muž. Vypadalo to, že si svou francouzštinu chtějí procvičit na něm.

„Přišli si pro vzorek,“ řekl Claudette Adrianovi, ačkoliv si to z kontextu už sám odvodil. „Dojdeš pro něj?“ Bylo mu jasné, že Claudette nemá nejmenší zájem dotknout se vzorkovnice, ať už byla zajištěná nebo ne.

Adrian přikývl, ale nepohnul se. „Zeptej se jich, proč nepřišel Khalil osobně.“

Claudette se kousla do rtu a jemně se dotkla jeho ruky. „Drahý,“ řekla tiše, „jsem si jistá, že je zaměstnaný jinde —“

„Co může být důležitější než tohle?“ naléhal Adrian. Zcela očekával, že Khalil dorazí osobně.

Claudette položila otázku v arabštině. Dvojice Syřanů se zamračila a vyměnili si pohledy, než odpověděli.

„Říkají, že dnes v noci navštívil nemohoucího,“ řekla Claudette Adrianovi francouzsky, „modlí se za jeho oproštění od fyzického světa.“

Adrianova mysl na chvíli přeskočila k jeho matce, pouhých pár dnů před její smrtí. Ležela na posteli s očima otevřenými ale bez ponětí o světě. Vlivem léků byla sotva při vědomí; bez nich by zažívala neutuchající muka, s nimi však byla téměř v kómatu. Během těch týdnů, kdy se blížila svému konci, neměla nejmenší ponětí o světě kolem sebe. Často se u jejího lože modlil, aby se uzdravila, ačkoliv čím víc se blížila svému odchodu, tím častěji se jeho modlitby měnily a zjistil, že si přeje jen to, aby byl její konec rychlý a bezbolestný.

„Co s ním bude dělat?“ zeptal se Adrian. „S tím vzorkem?“

„Ujistí se, že tvá mutace funguje,“ řekla Claudette jednoduše. „Víš to.“

„Ano, ale...“ Adrian se odmlčel. Věděl, že neměl právo zpochybňovat Imámův záměr, náhle měl však silné nutkání to vědět. „Otestuje to soukromě? Někde na odlehlém místě? Je nezbytné, abychom se neodhalili příliš brzy. Zbytek dávky ještě není připravený...“

Claudette rychle něco řekla dvojici Syřanů, pak vzala Adriana za ruku a zavedla ho do kuchyně. „Lásko,“ řekla tiše, „jsi na pochybách. Mluv se mnou.“

Adrian si povzdechl. „Ano,“ přiznal. „Tohle je jen miniaturní vzorek, ne tak stabilní, jako budou další. Co když to nebude fungovat?“

„Bude.“ Claudette kolem něj ovinula ruce. „Věřím v tebe, stejně jako Imám Khalil. Tahle příležitost je pro tebe jako dar. Jsi pozhnaný, Adriane.“

Jsi pozhnaný. Stejná slova Khalil použil, když se poprvé setkali. Před třemi měsíci vzala Claudette Adriana na výlet do Řecka. Khalil, stejně jako mnoho dalších Syřanů, byl uprchlík – ne však politický, žádný vedlejší produkt válkou zpusťoveného národa. Byl náboženským uprchlíkem, kterého sunnitě i šiitě pronásledovali pro jeho idealistické názory. Znamením Khalilovy spirituality bylo spojení islámských dogmat a některých esoterických filozofických vlivů od Drúzů, jako je pravdomluvnost a převtělování duše.

Adrian svatého muže potkal v hotelu v Aténách. Imám Khalil byl příjemný člověk s milým úsměvem, nosil hnědý oblek, černé vlasy a vousy měl učesané a upravené. Mladý Francouz byl mírně zaskočen, když ho při jejich prvním setkání Imám požádal, aby se s ním pomodlil. Společně se usadili na kobereček směrem k Mekce a tiše se modlili. Kolem Imáma se rozprostíral klid jako neviditelná aura, mír, který Adrian nezažil od doby, kdy byl malý kluk a jeho tehdy zdravá matka ho držela v objetí.

Po modlitbě si oba muži sedli k vodní dýmce a čaji a Khalil se rozhovořil o své ideologii. Rozmlouvali o tom, jak je důležité být sám k sobě upřímný; Khalil věřil, že jediný způsob, jak může lidstvo odčinit své hříchy, je absolutní upřímnost, která umožní duši, aby se reinkarovala v čistou bytost. Ptal se Adriana na mnoho otázek týkajících se vědy i spirituality. Ptal se na jeho matku a slíbil mu, že někde na této zemi se jeho matka už dávno znovu zrodila, čistá, krásná a zdravá. Mladému Francouzovi to přineslo mír.

Pak Khalil mluvil o Imámu Mahdim, Spasiteli, a posledním z Imámů, svatém muži. Mahdi bude tím, s kterým přijde Soudný den a zbaví svět všeho zla. Khalil věřil, že k tomu dojde velmi brzy a po Mahdiho spáse přijde utopie; každé stvoření v celém vesmíru bude bezchybné, ryzí a čisté.

Oba muži spolu seděli několik hodin dlouho do noci a když Adrianovi začínalo připadat, jako by měl mysl zamlženou podobným kouřem, který se rozprostíral všude kolem něj, konečně se zeptal na otázku, která mu vrtala hlavou.

„Jsi to ty, Khalile?“ zeptal se svatého muže. „Jsi Mahdi?“

Imám Khalil se nad tím široce usmál. Vzal Adrianovy ruce do svých dlaní a řekl jemně: „Ne, synu. Ty jím jsi. Jsi požehnaný. Vidím to tak jasně, jako vidím tvůj obličej.“

Jsem požehnaný. V kuchyni v jejich bytě v Marseille Adrian přitiskl své rty na Claudettino čelo. Měla pravdu; dali Khalilovi slib a museli ho dodržet. Vzal ocelovou krabičku z kuchyňské linky a přinesl ji čekajícím Arabům. Odklapl víko a zvedl horní pěnovou kostku, aby jim ukázal maličkou, neprodyšně uzavřenou skleněnou ampulku, která byla usazená uvnitř.

Nevypadalo to, že by v ní něco bylo – a v tom spočíval jeden z důvodů, proč se jednalo o jednu z nejnebezpečnějších substancí na světě.

„Drahá,“ řekl Adrian, když vrátil pěnovou kostku zpátky a zajistil víko. „Potřebuji, abys jim zřetelně řekla, že se za žádných okolností nesmějí téhle lahvičky dotýkat. Je nutné s ní zacházet s nejvyšší opatrností.“

Claudette přetlumočila jeho zprávu do arabštiny. Najednou Syřan, který krabičku držel, vypadal o dost víc znepokojeně než před chvílí. Druhý z mužů směrem k Adrianovi děkovně přikývl a zašeptal v arabštině zašeptal frázi, které Adrian dobře rozuměl – „Mír budiž s tebou a milost Alláhova“ – a bez dalšího slova oba muži odešli.

Jakmile byli pryč, Claudette otočila dodatečným zámkem a zajistila řetízek. Pak se se zasněným, spokojeným výrazem na tváři otočila ke svému milenci.

Adrian však stál nehnutě, s kamennou tváří.

„Lásko?“ řekla opatrně.

„Co jsem to udělal?“ zašeptal. Odpověď už znal; dal smrtící virus do rukou dvou cizinců, namísto do rukou Imáma Khalila. „Co když mu to nedoručí? Co když to upustí nebo otevřou nebo —“

„Má lásko.“ Claudette mu ovinula ruce kolem pasu a přitiskla mu tvář na hrud'. „Jsou to Imámovi stoupenci. Budou postupovat opatrně a donesou to přesně tam, kam mají. Měj víru. Právě jsi udělal první krok k tomu, změnit svět v lepší místo. Ty jsi Mahdi. Na to nikdy nezapomínej.“

„Ano,“ řekl jemně. „Jistě. Máš pravdu, jako vždy. A já to musím dokončit.“ Pokud jeho mutace nebude fungovat, jak by měla, nebo pokud nevytvoří kompletní dávku, neměl pochyb, že bude zklamáním nejen v očích Khalilových, ale také v očích Claudette. Bez ní by se zhroutil. Potřeboval ji, jako potreboval vzduch, jídlo nebo slunce.

Přesto si však nemohl pomoci a přemýšlel, co s tím vzorkem udělají – jestli ho Imám Khalil otestuje soukromě, na nějakém vzdáleném místě, nebo jestli ho vypustí na veřejnost.

To však nejspíš velmi brzy zjistí.

Šestá kapitola

„Tati, nemusíš mě pokaždé vodit až ke dveřím,“ stěžovala si Maya, když přecházeli Dahlgrenské nádvoří směrem k Healy Hall na kampusu Georgetownské univerzity.

„Vím, že nemusím,“ řekl Reid. „Ale chci. Co je, stydíš se snad za to, že tě někdo uvidí s tátou?“

„O tom to není,“ zamumlala Maya. Cesta sem byla tichá. Maya celou dobu jen zamyšleně zírala z okna, zatímco Reid se neúspěšně snažil vymyslet něco, o čem by mohli mluvit.

Maya dodělávala třetí ročník střední školy, ale vyzkoušela si už kurzy pro pokročilé a několikrát týdně už chodila na přednášky na Georgetownském kampusu. Před začátkem studia na univerzitě to byl dobrý krok a na žádosti o přijetí to vypadalo dobře – obzvláště když Georgetown byla její první volba. Reid trval na tom, že bude Mayu do školy nejen vozit, ale že ji také vždy zavede do třídy.

Předchozí večer, když byla Maria nucena jejich rande předčasně ukončit, Reid spěchal domů za svými dcerami. Byl extrémně rozrušený, když slyšel tu novinu, že Rais utekl – prsty se mu na volant celou dobu třásl – ale přinutil se zůstat v klidu a snažil se nad tím přemýšlet logicky. CIA už ho pronásledovala a pravděpodobně také Interpol. Znal protokol pro takovou situaci; každé letiště budou sledovat a na každé větší cestě ze Sionu budou vztyčeny zátarasy. A Raisovi už nezbyli žádní spojenci, na které by se mohl obrátit.

Mimo to ten zabiják unikl ve Švýcarsku, což bylo kolem šesti a půl tisíce kilometrů daleko. Od Kenta Steela ho dělila polovina kontinentu a celý oceán.

Přesto však věděl, že se bude cítit o dost lépe, až obdrží potvrzení, že Raise znovu zadrželi. Věřil Mariiným schopnostem, ale přál si, aby měl tu možnost ji požádat, ať ho o svém pokroku pravidelně informuje.

On a Maya došli ke vchodu do Healy Hall a Reid zaváhal. „Dobře, takže se uvidíme, až skončíte?“

Podezíravě se na něj podívala. „Nechceš mě snad zavést až dovnitř?“

„Dnes ne.“ Měl pocit, že tuší, proč byla Maya celé ráno tak tichá. Především večer jí dal špetku nezávislosti, ale dnes byl zase zpátky ve starých kolejích. Musel si připomenout, že už není malá holčička. „Poslyš, vím, že jsem tě v poslední době trošku držel zkrátka...“

„Trošku?“ Maya si odfrkla.

„...A omlouvám se za to. Jsi schopná, vynalézavá a inteligentní mladá žena. A jenom chceš být trochu nezávislá. Rozumím tomu. Moje ochránářská povaha je můj problém, ne tvůj. Nic z toho není tvoje chyba.“

Maya se pokusila skrýt úsměv, který se jí dral na rty. „Řekl jsi právě něco jako ‚můžu za to já, ne ty‘?“

Přikývl. „Přesně tak, protože je to pravda. Nedokázal bych si odpustit, kdyby se ti něco stalo, když bych tady nebyl.“

„Ale nemůžeš tady být vždycky,“ řekla, „bez ohledu na to, jak moc se budeš snažit. A já potřebuju být schopná vypořádat se s problémy sama.“

„Máš pravdu. Budu se snažit trochu stáhnout.“

Pozvedla jedno obočí. „Slibuješ?“

„Slibuju.“

„Dobře.“ Natáhla se na špičkách a políbila ho na tvář. „Uvidíme se pak.“ Zamířila ke dveřím, ale pak ji ještě něco napadlo. „Víš, možná by neuškodilo, kdybych se naučila střílet ze zbraně, jen pro případ nouze...“

Zvedl prst jejím směrem. „Nepřeháněj to.“

Křivě se usmála a zmizela v hale. Reid se pár minut jen tak potuloval kolem. Bože, jeho dcerky rostly příliš rychle. Za dva roky bude Maya oficiálně dospělá. Brzo přijdou auta, placení vysoké a... dřív nebo později kluci. Díkybohu na tohle zatím ještě nedošlo.

Když mířil ke Copley Hall, rozptyloval se obdivováním architektury kampusu. Nebyl si jistý, jestli ho někdy vůbec omrzí, jen se tak procházel po univerzitě a užívat si pohled na budovy z osmnáctého a devatenáctého století, z nichž mnohé byly postavené ve Románském slohu, který ve středověku vládl Evropě. Na kráse tomu všemu dodával fakt, že byla polovina března a ve Virginii se v tuto dobu měnilo počasí, takže teploty stoupaly na deset, místy až patnáct stupňů, když bylo skutečně hezky.

Jeho role pomocného profesora obvykle spočívala v tom, že přednášel pro menší třídy o pětadvaceti až třiceti studentech, kteří byli primárně zaměřeni na historii. Zaměřoval se na přednášky o válkách a čas od času zaskakoval za profesora Hildebrandta, který měl definitivu a často cestoval kvůli knize, kterou psal.

Nebo je možná tajným členem CIA, zauvažoval Reid.

„Dobré ráno,“ řekl hlasitě, když vešel do třídy. Většina studentů už byla na svých místech, když dorazil, takže pospíchal dopředu, postavil svou brašnu na stůl a shodil ze sebe své tvídové sako. „Jdu o pár minut později, takže se na to hned vrhneme.“ Byl to skvělý pocit, být znovu ve třídě. Tady byl ve svém živlu – alespoň v jednom z nich. „Určitě mi někdo z vás řekne, co bylo s ohledem na počet mrtvých tou nejvíce zničující událostí v historii Evropy?“

„Druhá světová válka,“ řekl někdo okamžitě.

„Jedna z nejhorších celosvětově, to jistě,“ odpověděl Reid, „ale Rusko na tom v tomto ohledu bylo hůře než zbytek Evropy, co se týče čísel. Co dalšího mi řeknete?“

„Mongolský vpád do Evropy,“ řekla bruneta s culíkem.

„Další dobrý odhad, ale vy všichni přemýšlíte jen o ozbrojených konfliktech. Co mám na mysli já, je mnohem méně antropogenní; víc biologické.“

„Černá smrt,“ zamumlal blondák v první řadě.

„Ano, správně, pane...?“

„Wright,“ odpověděl kluk.

Reid se usmál. „Takže pan Wright? Hezké jméno.“

Kluk se ostýchavě usmál a zakroutil hlavou.

„Ano, pan Wright má pravdu – černá smrt. Pandemie dýmějového moru vypukla ve Střední Asii, prohnala se po Hedvábné stezce, byla dovečena do Evropy krysami na palubách obchodních lodí a ve čtrnáctém století zabila odhadem sedmdesát pět až dvě stě milionů lidí.“ Chvilí jen přecházel, aby zdůraznil, co právě řekl. „V tom je velká disproporce, no ne? Jak mohou být tahle čísla tak daleko od sebe?“

Bruneta ve třetí řadě mírně zvedla ruku. „Protože před sedmi sty lety neměli kancelář pro sčítání lidu?“

Reid a několik dalších studentů se zasmáli. „No, jistě, to je pravda. Ale je to z části také proto, jak rychle se mor šířil. A tím myslím, že více než třetina populace Evropy vymřela během dvou let. Abych vás uvedl do perspektivy, bylo by to, jako by vyhladili celé východní pobřeží a Kalifornii.“ Opřel se o svůj stůl a založil si ruce. „Vím, co si teď myslíte. ‚Profesore Lawsons, nejste vy náhodou ten chlápek, co má přijít a mluvit tu o válce?‘ Ano, a právě teď se k tomu dostanu.“

„Někdo zmínil Mongolský vpád do Evropy. Čingischán krátkou dobu vládl tomu největšímu souvislému impériu v celé historii a během let, kdy mor řádil v Asii, jeho síly táhly na západní Evropu. Čingischánovi je připisováno prvenství v použití něčeho, co dnes klasifikujeme jako biologickou válku; pokud se mu nějaké město nechtělo podvolit, jeho armáda katapultovala morem nakažená těla přes hradby a pak... jim stačilo jen chvíli počkat.“

Pan Wright, ten blondatý kluk v přední řadě, znechuceně ohrnul nos. „To nemůže být pravda.“

„Je to pravda, ujišťuji vás. Obléhání Kafy, kterou dnes známe jako Krym, 1346. Vidíte, rádi bychom si mysleli, že něco jako biologická válka je nový koncept, ale nikoliv. Než jsme měli tanky, drony, jaderné hlavice nebo dokonce střelné zbraně v moderním slova smyslu, měli jsme, ehm... oni měli, ehm...“

„K čemu máš tohle, Reide?“ ptá se vyčítavě. V jejích očích je víc strachu než zloby.

Při zmínce slova „zbraň“ mu myslí náhle probleskla vzpomínka – ta samá jako předtím, ale teď jasnější. V kuchyni v jejich bývalém domě ve Virginii. Kate něco našla, když uklízela prach z jedné větrací šachty.

Na stole leží zbraň – malá, stříbrná devítimilimetrová LC9. Kate na ni ukazuje jako na něco prokletého. „K čemu máš tohle, Reide?“

„To je... jen na ochranu,“ lžeš.

„Ochranu? Víš vůbec, jak to používat? Co kdyby to našla některá z holek?“

„Nenašly by —“

„Víš, jak všetečná dokáže Maya být. Proboha, ani nechci vědět, jak jsi k tomu přišel. Tuhle věc v našem domě nechci. Prosím, zbav se toho.“

„Jistě. Promiň, Katie.“ Katie – jméno, které si pro ni schováváš, když je rozzlobená.

Nesměle sebereš zbraň ze stolu, jako bys nevěděl, jak s ní zacházet.

Poté, co odejde do práce, musíš shromáždit ještě dalších jedenáct, které máš schované různě po domě. Najít pro ně lepší místo.

„Profesore?“ blondatý kluk se na Reida znepokojeně podíval. „Jste v pohodě?“

„Hmm... jistě.“ Reid se narovnal a odkašlal si. Prsty ho bolely; když ho ta vzpomínka zasáhla, pevně stiskl okraj stolu. „Jistě, omlouvám se.“

Teď už o tom nebylo pochyb. Byl si jistý, že ztratil alespoň jednu vzpomínku na Kate.

„Hmm... omlouvám se, ale najednou se necítím moc dobře,“ řekl třídě. „Jen mě to nějak zasáhlo. Pro dnešek, uh, pro dnešek to tu zabalíme. Dám vám něco na přečtení a vrátíme se k tomu v pondělí.“

Ruce se mu třásly, když jim odříkával čísla stránek. Na čele mu vyrazil pot, zatímco studenti odcházeli z místnosti. U jeho stolu se zastavila hnědovlasá dívka ze třetí řady. „Nevypadáte moc dobře, profesore Lawsons. Nemám někoho zavolat?“

Za očima mu začínala pulzovat bolest, ale přinutil se k úsměvu, o kterém doufal, že vypadal mile. „Ne, děkuji. Budu v pořádku. Jen si potřebuji odpočinout.“

„Dobře. Ať je vám líp, profesore.“ Také odešla ze třídy.

Jakmile byl o samotě, prohrabal se šuplíkem svého stolu, našel plato aspirinu, ze kterého vyloupl jeden prášek a zapil ho vodou, kterou nosil v tašce.

Opřel se v křesle a počkal, až se mu zpomalí tep. Ta vzpomínka na něj neměla jen mentální nebo emocionální dopad – měla také zřetelný fyzický efekt. Z myšlenky, že mohl ztratit jakoukoliv část vzpomínek na Kate, když už mu ji osud ze života vzal, se mu dělalo zle.

Po několika minutách začala nevolnost ustupovat, ale myšlenky mu stále vířily hlavou jako roj včel. Nemohl se už dál vymlouvat; musel se rozhodnout. Bude si muset ujasnit, co hodlá dál dělat. Doma měl v krabici ve své kanceláři schovaný dopis, ve kterém přesně stálo, za kým může jít, když bude potřebovat pomoc – za švýcarským doktorem jménem Guyer, neurochirurgem, který mu do hlavy nainstaloval paměťový supresor. Pokud by mu měl někdo pomoci dostat zpátky své vzpomínky, byl by to on. Reid byl poslední měsíc na vážkách, jestli by se měl či neměl alespoň pokusit získat zpátky celou svou paměť.

Ale části s jeho ženou byly pryč a on neměl jediný způsob, jak zjistit, co dalšího mu s pomocí supresoru sebrali.

Teď už byl připravený.

Sedmá kapitola

„Podívej se na mě,“ řekl Imám Khalil arabsky. „Prosím.“

Vzal chlapce za ramena v otcovském gestu a zlehka poklekl, aby mu byl tváří v tvář. „Podívej se na mě,“ řekl znovu. Nebyl to rozkaz, ale jemná žádost.

Omar měl problém dívat se Khalilovi přímo do očí. Namísto toho se mu díval na bradu, na jeho zastřížený černý plnovous pečlivě oholený pod krkem. Díval se na klogy jeho tmavě hnědého obleku, v žádném případě drahého, ale přesto luxusnějšího než veškeré oblečení, které Omar kdy nosil. Postarší muž příjemně voněl a mluvil s chlapcem jako se sobě rovným, s respektem větším, než jaký mu kdy kdo projevil. Ze všech těchto důvodů se Omar nedokázal přimět pohlédnout Khalilovi do očí.

„Omare, víš, kdo je to mučedník?“ zeptal se. Jeho hlas byl jasný, avšak ne hlasitý. Chlapec ho nikdy neslyšel křičet.

Omar zakroutil hlavou. „Ne, Imáme Khalile.“

„Mučedník je jistý druh hrdiny. Ale je víc než to; je hrdinou, který se úplně oddá dané věci. Mučedníka si pamatují. Mučedníka oslavují. Tebe, Omare, tebe budou oslavovat. Tebe si budou pamatovat. Tebe budou navždy milovat. A víš proč?“

Omar mírně přikývl, ale nepromluvil. Věřil v Imámovo učení, držel se ho jako záchraného lana, teď ještě dokonce víc, když v bombovém útoku zemřela jeho rodina. Dokonce i poté, co byl disidenty donucen opustit Sýrii. Měl však problém uvěřit tomu, co mu Imám Khalil teprve před pár dny sdělil.

„Jsi požehnaný,“ řekl Khalil. „Podívej se na mě, Omare.“ S nemalým těžkostmi Omar vzhlédl a jeho pohled našel Khalilovy hnědé oči, měkké a přátelské, ale svým způsobem intenzivní. „Ty jsi Mahdí, poslední z Imámů. Spasitel, který tento svět očistí od hříchu. Jsi zachránce, Omare. Rozumíš?“

„Ano, Imáme.“

„A věříš tomu, Omare?“

Chlapec si nebyl úplně jistý, jestli ano. Necítil se výjimečně, ani důležité, ani požehnaný Alláhem, ale přesto odpověděl: „Ano, Imáme. Věřím tomu.“

„Alláh ke mně promluvil,“ řekl Khalil měkce, „a řekl mi, co musíme udělat. Pamatuješ si, co máš udělat?“

Omar přikývl. Jeho mise byla vcelku jednoduchá, ačkoliv Khalil se ujistil, aby chlapec neměl nejmenší pochybnosti o tom, co to znamená pro něj.

„Dobře. Dobře.“ Khalil se zeširoka usmál. Jeho zuby byly dokonale bílé a pod jasným svitem slunce zářily. „Než se rozejdeme, Omare, prokážeš mi tu čest a pomodlíš se se mnou?“

Khalil pozdvihl ruku a Omar ji uchopil. Byla teplá a hladká. Imám zavřel oči a jeho rty se začaly pohybovat tichými slovy.

„Imáme?“ řekl Omar téměř šeptem. „Neměli bychom se otočit k Mekce?“

Khalil se znovu široce usmál. „Dnes ne, Omare. Náš pravý a jediný Bůh mi dal své svolení; dnes mohu stát tváří k tobě.“

Oba tam chvíli jen stáli a tiše se modlili, otočení čelem k sobě. Omar cítil, jak mu na obličej dopadají teplé sluneční paprsky a na tichou minutu, která následovala, si pomyslel, že něco ucítil, jako by ho po tváři hladily neviditelné prsty samotného Boha.

Khalil byl v polokleku a oba stáli ve stínu malého bílého letadla. Dovnitř se vešli jen čtyři lidé a nad křídly mělo vrtule. Omar takhle blízko letadla ještě nikdy nebyl – a tohle letělo z Řecka do Španělska, což bylo také vůbec poprvé, co Omar v nějakém letadle seděl.

„Děkuji ti za to.“ Khalil vymanil ruce z chlapcova sevření. „Nyní musím jít, stejně jako ty. Alláh tě doprovázej, Omare, mír s Ním a mír s tebou.“ Starší muž se na něj ještě jednou usmál a pak se otočil a nastoupil po krátké rampě do letadla.

Motory se nejdřív se skučením nastartovaly a pak přešly v hlasitý řev. Omar o pár kroků ustoupil a letadlo se rozjelo po malé ranveji. Sledoval ho, jak nabírá rychlost, rychleji a rychleji, až se zvedlo do vzduchu a nakonec úplně zmizelo.

Když Omar osaměl, vzhlédl a užíval si paprsky dopadající na jeho obličej. Bylo teplo, tepleji, než obvykle v tomto ročním období bývá. Pak se vydal na šest a půl kilometru dlouhou pěší túru, která ho zavede do Barcelony. Cestou si sáhl do kapsy a jeho prsty se zlehka, ochrannitelsky ovinuly kolem maličké skleněné ampule.

Omar si nemohl pomoci a přemýšlel, proč za ním Alláh nepřišel sám. Namísto toho byla Jeho zpráva předána prostřednictvím Imáma. Věřil bych tomu? pomyslel si Omar. Nebo bych si myslel, že se mi to jenom zdá? Imám Khalil byl zbožný a moudrý a dokázal rozpoznat znamení, když se nějaké naskytlo. Omar byl mladičký, naivní kluk, kterému bylo teprve šestnáct let a který toho o světě věděl pramálo, obzvláště pak o západně. Možná, že nebyl hoden slyšet hlas Boha.

Khalil mu na cestu do Barcelony dal svazek eurových bankovek. „Dej si na čas,“ řekl mu starý muž. „Kup si něco dobrého k jídlu. Zasloužíš si to.“

Omar neuměl španělsky a znal jen pár základních frází v angličtině. Mimo to neměl hlad, takže místo toho, aby se šel po příchodu do města najíst, našel si lavičku s výhledem na Barcelonu. Posadil se na ni a zamyslel se nad tím, proč ze všech míst zrovna tady.

Měj víru, řekl by mu Imám Khalil. Omar se rozhodl, že ji mít bude.

Vlevo od něj stál hotel Barceló Raval, zvláštní, kruhovitá, fialovými a červenými světly zkrášlená budova, z jejíchž dveří vycházeli lidé v elegantních šatech a jiní zase vcházeli. Neznal ho jménem; věděl jen, že vypadá jako vábnička, ke které jsou zámožní hříšníci přitahováni jako můry k plameni. Sedět před ním mu dodávalo sílu a posilovalo jeho víru, aby byl schopný udělat to, co bylo nevyhnutelné.

Omar opatrně vyjmul skleněnou ampulku z kapsy. Nevypadala, že by uvnitř ní něco bylo, nebo to něco bylo neviditelného jako vzduch nebo plyn. Ale na tom nezáleželo. Věděl moc dobře, co s tím má udělat. První krok už splnil: došel do města. Druhý krok provedl na lavičce ve stínu hotelu Raval.

Stiskl kuželovitou skleněnou špičku ampulky mezi dvěma prsty a úsporným, avšak hbitým pohybem ji vytrhl.

Do prstu se mu zabodl malinkatý střípek skla. Sledoval, jak se začíná formovat kapka krve a odolával nutkání strčit si prst do pusy. Namísto toho udělal, co mu řekli – přiložil si zkumavku k nosu a zhluboka se nadechl.

Jen, co to udělal, se mu žaludek stáhl panikou. Khalil mu neřekl žádné podrobnosti o tom, co by měl po tomhle kroku čekat. Jen mu řekl, aby chvíli počkal, takže přesně to udělal a snažil se při tom zůstat v klidu. Sledoval, jak do hotelu přicházejí lidé, jak další odcházejí, každý z nich v okázalém, ostentativním oděvu. Byl si víc než vědom svého skromného odění; svého obnošeného svetry, flekatých tváří, vlasů, které byly příliš dlouhé a neupravené. Připomněl si, že marnivost je hřích.

Omar seděl a čekal, že se něco stane, že ucítí, jak si nějaká neznámá síla razí cestu jeho tělem, ať už „to“ bylo cokoliv.

Necítil nic. Žádný rozdíl.

Uplynula celá hodina, takže nakonec vstal z lavičky a vydal se procházkovým tempem na severozápad, pryč od fialového, válcovitého hotelu a dál směrem k centru města. Sešel po schodech dolů do první stanice metra, na kterou narazil. Španělsky číst nedokázal, ale nepotřeboval vědět, kam jede.

Za eura, která mu dal Khalil, si koupil lístek a pak stál nehnutě na platformě a čekal, než přijedou vozy. Stále necítil žádný rozdíl. Možná, že špatně odhadl charakter téhle zásilky. Přesto musel udělat ještě jednu věc.

Dveře se se zahučením otevřely a on vstoupil dovnitř spolu s davem, který se na něj tiskl ze všech stran. Ve voze metra bylo narváno; všechna sedadla byla obsazená, takže se Omar postavil a chytil se jedné ze železných tyčí, které vedly paralelně s délkou vozu těsně nad hlavou.

Jeho poslední instrukce byla ze všech nejjednodušší, ačkoliv ho nejvíc mátl. Khalil mu řekl, aby nasedl na metro a „jezdil, dokud bude moct“. To bylo všechno.

Celou dobu si Omar nebyl jistý, co tím myslel. Ale když mu na čele začal vyrážet pot, jeho teplota začala stoupat a žaludek začal být jako na vodě, začínal mít podezření.

Jak čas plynul, vlak se kolíbal a svištěl po kolejích, jeho symptomy se začaly zhoršovat. Cítil se, jako by se měl každou chvíli pozvracet. Vůz s trhnutím zastavil na další stanici a když začali nastupovat a vystupovat další lidé, Omar začal na sucho dávit. Cestující se od něj znechuceně vzdálili.

Měl pocit, jako by měl žaludek zasukovaný v bolestivém uzlu. Na půl cesty k další stanici si zakašlal do dlaně. Když ji odtáhl od úst, jeho roztřesené prsty byly vlhké tmavou, lepkavou krví.

Žena, která stála hned vedle něj, si toho všimla. Ostře na něj začala něco chrlit španělsky. Mluvila rychle, oči rozšířené šokem. Ukázala na dveře a drmolila dál. Její hlas se jako by vzdálil, když Omarovi v uších začalo pískat, ale odhadoval, že se dožadovala, aby urychleně vystoupil z vozu.

Když se dveře znovu se zahučením otevřely, Omar vyklopýtal ven a málem na platformě upadl. Vzduch. Potřeboval na vzduch.

Alláhu, ochraňuj mě, pomyslel si zoufale, když se potácel směrem ke schodům, které vedly nahoru na ulici. Vidění se mu rozostřilo přes slzy, které se mu mimoděk začaly sbíhat v očích.

Všechny jeho vnitřnosti bolestně naříkaly, prsty měl lepkavé od krve. V tu chvíli Omar pochopil svou roli jako Mahdi. Musel na tento svět přinést záhubu – a začít měl nápravou svých vlastních hříchů.

* * *

„¡Perdón!“

Marta Medellín si nevěřícně odfrkla, když do ní ten mladík bezohledně vrazil. Vypadal, že jsou mu všichni na ulici více méně ukradení. Když se blížil, v očích mrtvý výraz a sotva se šinul, jeho levé rameno pokleslo a narazilo do jejího. Jen na to španělsky odsekla: „Já se omlouvám!“. Přesto jí však nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval dál.

Marta sama vychovávala dva syny, takže jí nebylo cizí vypořádávat se s hrubým chováním. Podle toho, jak se ten kluk motal, to vypadalo, jako by byl opilý, a přesto vypadal sotva na osmnáct! Hanba, pomyslela si.

Obyčejně by se nějakým obhroublým mladíkem nezabývala – nezasloužil si její pozornost, když do ní takhle vrazil a ani se neomluvil – ale pak ho uslyšela zakašlat; byl to hluboký, z hrudi vycházející bublavý kašel, který si vzhledem k její pracovní pozici okamžitě získal její pozornost.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.